

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Class No. ⁰⁴ 891.451
Book No. C654.

N. L. 38.

MGIPC-81-12 LNL/82-22-5-66-50,000.

NATIONAL LIBRARY

This book was taken from the Library on the date last stamped. A late fee of 1 anna or 6 nP will be charged for each day the book is kept beyond a month.

1587077

ଗୌପ୍ୟା ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।

CHITACK.

Printed by the Chitack Printing Company.

1895.

ଘୌସଦା-ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।

—୦୫ * ୫୦—

ସରବ ସର୍ବେ ମନୁଷ୍ୟ ଶରଣେ । ସରବ ବାନ୍ଧୁ ଓ ମୋ ବନ୍ଧୁରୁଦୟ ।
 ତୁମେ ହେବୁ ବହୁତେ ଦେ । ସରବ ସରବ ମନୁଷ୍ୟ ଶରଣେ । ଯଦି ।
 ଯଦି ହେବୁ ମୋର ବାନ୍ଧୁ ପଦ୍ମୋଦୟ ଶୁଭରେ ମୁକୁତା ଦାସ । ଦେଖି
 ଶରଣେ ଅଭୟ ନୁହେଁ ରମ୍ୟର ସୁନ୍ଦରୀର ରେ । ୧ । ନିରୁଦୟ
 ଯଦି ଅତି ଓ ଶେଷର ଯୁକ୍ତି ଶେଷର ବସନ୍ତ । ଯୁକ୍ତିରୁ ଦେବେ
 ଶେଷର ଶରଣେ ଯୁକ୍ତିବୋଧରୁ ସମ୍ଭବ ରେ । ୨ । ବସନ୍ତରୁ ଦେବ
 ମୁକ୍ତିରୁ ଶରଣେ ବସନ୍ତର ଯଦି ବସନ୍ତ । ଦେଖନ୍ତୁ ଶୁଭବସନ୍ତରୁ-
 ଯଦି ଶୁଭର ବସନ୍ତ ହୁଏ ରେ । ୩ । ଶୁଭବସନ୍ତରେ ମିଶିତ ମୋ-
 ଶୁଭର ଶେଷର ବୋଧ ଓ ଶରଣୁ । ମୋ ଶର ଶୁଭର ଯୁକ୍ତିରୁ
 ଶରଣୁ ସୁମନ୍ତରୁ ଶରଣୁ ରେ । ୪ । ମୁଁ ବଜ୍ର ଶୀତଳ ବୋଧ ଏବେ
 ଶରଣେ ଶରଣ ଓ ମୁଁ ଶର । ବୋଧେ ବାନ୍ଧୁରୁଦୟ ଶରଣ ନିରୁଦୟ
 ଶରଣ ଶରଣ ଶରଣ ରେ । ୫ ।

ସୁଦ ମୁକ୍ତି ।

ଶରଣେ ଶରଣେ ଅତି ଏ ଶରଣ ମନୁଷ୍ୟେ । ସରବ ଦେଖିଲେ
 ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ ମୋ ଶରଣେ । ଯଦି । ମନୁଷ୍ୟ ଶରଣେ
 ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ । ବାନ୍ଧୁରୁ ଶରଣେ ଶରଣେ
 ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ । ୧ । ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ
 ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ । ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ
 ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ । ୨ । ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ

୧୦୦ ୧୦୦ ୧୦୦ ୧୦୦ ୧୦୦

ପ୍ରତ୍ୟେକ ପେ ଦୁଇ

•

ସ୍ବର ଏ ଚତୁର୍ଥ । ସ୍ବର ଦ୍ବିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ସ୍ବର ।
 ପ୍ରଥମ । ୧ । ଶ୍ରେଣୀର ସ୍ବର । ଦ୍ବିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ସ୍ବର ।
 ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ସ୍ବର । ୨ । ଶ୍ରେଣୀର ସ୍ବର । ଶ୍ରେଣୀର ସ୍ବର ।

ପୋଷ୍ୟ-ବିଦ୍ୟାବଳୀ ।

ଦାସେ ହୃଦୟେ ଜଗାଣ ସର ଗୋଡ଼ ମହାର । ବନ୍ଦେ ବନ୍ଦୁର ସୁ-
ର । ମୁଣେ ମନେ ଅବଶା । ୪ । ଶୁଣି ବସୋଷ୍ୟବଳ । ପାରି କ
ର ଅବିର । ଭୁବ ଦେବେ ପଦସ୍ତ୍ର ମଣା । ୫ ।

— ୧୦୮ —

ଏକଦା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦେବୀ ବଧେଷ୍ଠେ ଯା ଶୁଷିର ରେ । ବନ୍ଦନ ଦରଶି
ଭାବେ ମୋ ହୃଦୟ ଚରିତ ରେ । ପଦ ।

ବନ୍ଦିତୁ ଗୁଣ ମନେ । ଚକ୍ର ସାଧ ସୁର ବନେ । ବନ୍ଦି ଦେବ
କାର୍ତ୍ତିକାଣୀ । ଅନୁବ୍ରତ ଶୁଷିର ରେ । ୧ । ବନ୍ଦିତବିରାଗ ଶ୍ରୀରା ।
ମୋ ମନେ ନ ଶୁଭ ଗତ । ଚୁଣି ତର ମୁଣିପଦ । ସୁଷିର ଶେଷି-
ର ରେ । ୨ । ବନ୍ଦାସୁରପଦ ମୋରେ । ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ସାନ ବନ୍ଦେ
ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଏ ଶ୍ରୀରାରେ । ଦେବୀ ଦମ୍ଭା ବନ୍ଦିର ରେ । ୩ । ବାସନ
ଦୟାଳା ଗୋଷା । ଦାସମଣି ମୋର ପିତା । ସୁବିନା ମୁଁ ବନ୍ଦ ବନ୍ଦ ।
ବନ୍ଦିପୁର ଶେଷ ରେ । ୪ । ଭୁବ ଦେବିନାଥ ବନ୍ଦ । ଏ ବନ୍ଦେ ମନ
ଏହି । ମୋ ଅବରୁ ସର ଦୋର ଅର ଯା ବ ଅସିର ରେ । ୫ ।

— ୧୦୯ —

ବନ୍ଦିତବେ ମନ କାର୍ତ୍ତିକରେ । ପଦ ।

ଜାଣି ବନ୍ଦୁଣୀ ଦେବ । ଦେବ ବନ୍ଦୁ ରର । ଶେଷିର ପିଣ୍ଡର
ର ରେଶିରୁ ଚୁର । ୧ । ବୁଦ୍ଧଗରେ ଶ୍ରୀରା । ଶ୍ରୀରାବ ମୋଟ ।
ମୋ ଦେବ ଦେବିଟ । ଚାରେ ଏକେ ବସଟ । ମୋ ସୁର ଚନ୍ଦ୍ରାବତୁ ।
ମୋଟି ଶ୍ରୀରାବରୁ । ସବୁର ବନ୍ଦାରୁ । ଦୃଷ୍ଟି ନ ଅନ୍ଧାରୁ । ୨ ।
ଏକେ ମୋ ଅବେ ରର । ଦୟାଳା ବନ୍ଦନ । ବନ୍ଦେ ମୋ ଅର ।
ବନ୍ଦେ ଏକାରେ ଶ୍ରୀରା । ୩ । ଜାଣି ମୋ ବନ୍ଦାରୁ । ଦୋନନ ବନ୍ଦିମ-
ରୁ । ବନ୍ଦିପୁରା ବନ୍ଦୁ । ସୁବିନା ଦମ୍ଭା । ୪ । ସୁର ମନୋରୁପରେ ।

କର ପ୍ରମଥରେ । ଅନ୍ତର୍ଭୁବିକାଶରେ । ଦୃଷ୍ଟି ତ ବେଳୁ ଅବେଳୁ ।

ଶ୍ରୀମୁଖର ପରଦାରେ ବାହାବୋଲେ ବାହୁକ । ଶ୍ରୀରା ତର ଦେ
ବାହାରୁ ମଧୁର ଶ୍ରବିତ । ପଦ ।

ମୋର ଶ୍ରୀୟୁ ଶ୍ରବୁଦେବି । ମନେ ସୁଖସୁଖ ରହି । କୁଳ-
ଭାଷାସ ମନାହି । ବାହୁମାସ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ । ୧ । ପ୍ରାଣ ବଦନ ଦୁ କେତେ ।
ମୋ ପ୍ରାଣେ ପୁଣି ପ୍ରାଣେ । ଧନରୁ ମାୟାକ୍ରି ଏବେ । ପଦୁସୁଦ ପଦ-
ପଦେ । ୨ । ତୋ ମୁଖ ଲବଣ୍ୟସିଂହା । ଦେଖି ସରସାରୀ ତରାବୁଦ
କଲେ ବାହାବୋ । ପ୍ରାଣେ କେତେକ ଶ୍ରବ । ୩ । ଶିବନାମ ରାବର ।
ସୁମେରେ ସିଦ୍ଧ ଦେଖି । ଶ୍ରୀରା ମହାକୁ ଦାହି । ମହାକୁ ଶ୍ରୀରୁ-
ସୁଦ । ୪ । ବଦନ ଦାୟା ଶ୍ରୀରା । ପଦୁପାଦେ ପଦୁଦେ । ତ ଦୃଷ୍ଟି
କରୁକ ମୁହିଁ । ଦେଖିତ ତ ଦେ ଦାୟ । ୫ ।

ମାୟାରେ ଶ୍ରୀରାମ । ରଖି ଦୋଷାଧରେ ଶ୍ରୀରାମ ।

ରକ୍ତରୁ ମୁଁ ଦୁଇଦେଶେ । ବାହୁକ କାହିଁ ମୋ ପାଦେ । ଏକ ମୋ
ବାଦନ ଯାଇ ନ ଦେଖି ଉକ୍ତ ବଦନ । ୧ । ଦୟାରେ ପରଦାରେ ।
ଦେବ ନୟନ କୋଳରେ । ଦେଖନ୍ତି ସରଦାରେ । ମୋ ବଦନ
ସମନ । ୨ । ମୋଦେବେରେ ରମଣୀକ । ଶ୍ରୀରା ପଦର ଏକେ । କୁହୁ-
ସୁଦ ମାୟାକ୍ରି । ଦେ କେବେ କର ଦାୟ । ୩ । ମୋ ଶ୍ରୀରୁ ଦୁଇ
ସାରୀ । ପଦୁକ ଦୋହରୁ ଦୁଇ । ତୋ ଦୁଇର ଦୋହ ଦେଖି । ସମ-
ଦେଇ ଦେଖି ସୁଖ । ୪ । ଦରଦ ମୁକ୍ତ ଦରମା । ପଦୁଦ ମୋ
ସମନ । ପଦୁସୁଦ ଶ୍ରୀରାମ । ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ତୋ ବାଦନ । ୫ ।

ସଦୃଶ ସମସ୍ତ ଭୁକ୍ତବେଳେ ଚେତନା ଶକ୍ତିରେ ଗୋ । ଧର୍ମ ।
 ଦୁଃଖବଳ ଶୋଭାବଳ । ଚରୁକରେ ବଳବଳ । ଚରୁଣୀ ରଚନ
 ଚରୁ । ଚେତନା ମାତ୍ରରେ ଗୋ । ୧ । ସାବରବଦ ପରବେ । ସାମନ
 ପଦିବପଦେ । ସାବନା ମୁଖୀ ସାବନା । ସାବନାରେ ମାତ୍ରରେ ଗୋ । ୨ ।
 ବସନ୍ତସମ୍ପଦ ବସନ୍ତ । ବସନ୍ତେ ବସନ୍ତାବର । ବସନ୍ତସୁଖୀ ବସନ୍ତ । ବୋମ-
 ରାଜୀ ମାତ୍ରରେ ଗୋ । ୩ । ବସନ୍ତରେ ବର ପେନ । ବରସେ ପୁନ-
 ଶ୍ରେୟା । ବରପଦ ପଦ ବର । ବରସେବା ରଚନେ ଗୋ । ୪ ।
 ଅସେଷ ରମରେ ରମି । ରମିତା ଗୁନକୁ ରମି । ରମେ ରମେ ରସେ
 ରସେ । ରମପଦ ରମିରେ ଗୋ । ୫ ।

ଚକ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ । ଦେବ ସୁଦଶମଣି ମନ୍ତ୍ରକୁ ରୁଚି ମୋରେ । ଧର୍ମ ।
 ଚକ୍ରପଦ ଚେତନାବଳେ । ଚକ୍ର ପଦେ ମୁଁ କଳାବାଳେ ।
 ଶେଷ ସାଜ ବାଜା ପ୍ରଦର୍ଶନେ । ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ରମ୍ୟାକୁ ସନ୍ତୋଷ-
 ମୋହରେ । ୧ । ଏ ସମସ୍ତେ ମୋକ୍ଷାବଳ ମଳ । ଦେବ ସଦାଶିବ ଚକ୍ର-
 ଚକ୍ର । ଚକ୍ର ବାଜନା ମନ୍ତ୍ରନ ମାଳ । ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତ ମନ୍ତ୍ରମଣି ଚକ୍ର-
 ଗୋଷାରେ । ୨ । ଧର୍ମ ଚକ୍ର ମୁଁ ଦେଖିବୁ । ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତନ ରଚନା
 ଧର୍ମ । ଅକାଶପଦେ ବସନ୍ତେ ଧର୍ମ । ଧର୍ମା ଅନନ୍ତ ଅକାଶପଦେ
 ଦୃଷ୍ଟିରେ । ୩ । ଚକ୍ରେ ଜଗନ୍ନାଥ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତ । ଚକ୍ର ବଳ ଗୋ-
 ଧର୍ମବଳ । ଚକ୍ର ସଦୃଶେ ଚକ୍ର ଅରଣ୍ୟ । ମନ ବରଣା ଚକ୍ର ପ୍ରସ-
 ଶ୍ରୁତ୍ୟରେ । ୪ । ଚକ୍ର ଚକ୍ର ବାସନ୍ତରେ । ଚକ୍ର ଚକ୍ର ବାସ-
 ବୁଦ୍ଧା ମୁଦେ । ଚକ୍ର ଚକ୍ର ବେଳାବେଳେ । ଚକ୍ରଚକ୍ର ଚକ୍ର-
 ଗର୍ଭକୁ ଚକ୍ରରେ । ୫ । ଚକ୍ରରେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତ । ଚକ୍ରରେ
 ଚକ୍ର ରଚନା । ଚକ୍ର ଧର୍ମା ଚକ୍ରା ସେ ସମସ୍ତ । ଚକ୍ରରେ ଚକ୍ର-
 ରମ ବେଳାରେ । ୬ ।

ବୈଦ୍ୟ-ପଦ୍ମବତୀ ।

ସ୍ତ୍ରୀ ନୃକର ତେ ଶ୍ରୀର ବ୍ୟକ୍ତି ସଦା । ତହିଁ ନେତ୍ରସ୍ଥ ହସ୍ତ ।
ତେବୁ ମୋତେ ଧର ଆ ରବିକୁ ପ୍ରାଣ । ପଥ ।

[illegible][illegible]

ବୋମ୍ବ-ବହେରା ।

[illegible]

921

[illegible]

ଦେବେ ମାତଙ୍ଗଦେବି । ବାବାକୁ ଚଢ଼ିକା । ୪ । ସରସା ପର୍ବ ଚାନ୍ଦ-
 ଶା ମିଶ୍ର । ପେଟାରେ ଯେତେ ଯେତେ ବସ । ବୁଲଇ ଦେବେ
 ମାତଙ୍ଗ ନୟ । କମ୍ପନ ଯେତେ କେବେ ହୁଇବ । ବାବାକୁ ଚଢ଼ି-
 କା । ୫ । ମୁଦିଲ୍ୟ - ପଢ଼ା ଲେଖା । ବାବା ଶୁଣ ଦେବେ ମୁଦି-
 ଲ୍ୟା । ୬ । ମାତଙ୍ଗେ କାଳି ଚଢ଼ିକା । ଅଳ୍ପ ବୁଝଇ ଦେବେ
 ଦେବତା । ବାବାକୁ ଚଢ଼ିକା । ୭ । ମାତଙ୍ଗେ ପଢ଼ା ନ ଚାହୁଁବ ମାତ୍ର
 ସାଧନାଯୋଗେ ଦେବେ ଗାୟ । ଶାଳକା ନୁହଇ କାଳି ନୁହ ।
 ମାତଙ୍ଗେ ଚାନ୍ଦେ ଧରିବ ଚାହିଁ । ବାବାକୁ ଚଢ଼ିକା । ୮ । ୮ । ଦେ-
 ବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ମୁଦିଲ୍ୟ ଦୋହର ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ । ୯ ।
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ମାତଙ୍ଗେ ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ । ୧୦ ।
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ମାତଙ୍ଗେ ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ । ୧୧ ।
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ମାତଙ୍ଗେ ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ । ୧୨ ।
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ମାତଙ୍ଗେ ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ । ୧୩ ।
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ମାତଙ୍ଗେ ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ । ୧୪ ।
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ମାତଙ୍ଗେ ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ । ୧୫ ।

—•••—

ଚ ଦୋହର ଚଉତିଶାରେ ନାମ ଚଉତିଶାରେ । ଗାୟ । ଗାୟ
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ୧୬ । ଦେବେ
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ୧୭ । ଦେବେ
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ୧୮ । ଦେବେ
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ୧୯ । ଦେବେ
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ୨୦ । ଦେବେ
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ୨୧ । ଦେବେ
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ୨୨ । ଦେବେ
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ୨୩ । ଦେବେ
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ୨୪ । ଦେବେ
 ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ଦେବେ ଚାନ୍ଦେ ଚାନ୍ଦେ । ୨୫ ।

ମରବାର ରର ଗର । ସରବାର ବ ବର । ବରବାରୁ ନାହିଁ ସାହା ।
ତୋଷି ସେହେ ସଖୀ ତହ । ତୋଷ ମନ ତହ ସହ । ରେସ ମଧୁର
ନାହିଁ ମିରତି ଚିତମ ଶୁଦା । ୩୬ ଗଳବରୁ ବର ରଜି । ମାତବର-
ନେତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ । ଚିତେ ବହଲେ ସେ ଶ୍ରୀ । ସୁନବଗରବଦେବା । ୭ ।

ବର ।

ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ମୋକର ଧର ପାଇବୁ
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ପର ।

ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।

—୦୦୦୦—

ବର ।

ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।
ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ । ବରଣୀ ଶ୍ରୀ ।

—୦୦୦୦—

କରେ ବଢ଼ାଇବୁ । ବୁଝି ଦେଖଣି ତେଣୁ ସରବୁ । ଗୁଣ ବସ ନା ମୋ-
 ଠାରେ ମୋତକତକ୍ରନ୍ତେ । ୪ । ଦାସଠାରେ କରବାର ମାନ ।
 ଶୁଣ ଅଛନ୍ତି ତୋ ମନେ ଦେବ । ଦାସ କର କୁଅ ବେଶମାନ ।
 ରସବତୀ ଶାନ୍ତି ଜାଣି କରୁଅ ଶିବକର । ୫ । ଦୁଃସ୍ବପନେ ରସେ
 ରଣି । ସବନୟୁ ଜାଣବର ଶୁଣି । ଅବରଷେ ରତନ ଶୁଣାଣି ।
 ରୁଦ୍ରପରେ ବଞ୍ଚାଇବ ରୁଦ୍ରପଦରେ । ୬ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀକରେ । ୭ ।

ସ୍ବପନ ଅନ୍ତଃପୁରୁ ।

ବରମୟ ମୋର । କନକ ବନଗଲ ତ ପଥର । ପଦ ।
 ବରବସ ନବମତ ବୋଇଲ । ବଞ୍ଚିଲାବାବେ ବଞ୍ଚିବ ଜନ୍ମିଲ ।
 ବରବୁଦ୍ଧନା ସଦାୟୁ ଥିଲ । ବୋଧେ ମନସିବ ବାବୁର ବର । ୧ ।
 ବୁଦ୍ଧବାରମ୍ଭ-ପର ଅନେ । ବରଥୁବା ଜନ ନ ପାଏ ଅବ । ବର-
 ତରୁ ତଳେ ବର ସବନ । ବରବା ସବେ ନୋହୁଲ ଥୁଣ୍ଡି । ୨ ।
 ବଂଶ ଅବୁର ବ ବର ପରଶ । ବୁଦ୍ଧାନ୍ତବସୁ ଦେଇ ବାରଣ ।
 ବିର ନରୁବା ବର ଅସେବଣ । ବାଳନୀରେ ବୁଝି ଯାଉଛୁ ପ୍ରାଣ । ୩ ।
 ବନପଣ ସର ଅପନୁ ଜାତ । ବରଭୁଅଛି ସେ ବଞ୍ଚିବତତ । ବନ-
 କରମଣି ଅବରେ ପ୍ରତ । ବରଥୁଲ ବାମ ନେଲ ଜୀବତ । ୪ ।
 ବର ଅବନାଦ ଜାଣିବନରେ । ବେ ନାଶ ଯାଉଅଛି ବୁଝାରେ ॥
 ବଞ୍ଚିବ ତନନ ଥାନ ଅବରେ । ବଞ୍ଚିବୁ ଶର ସମ ବାଧା ବରେ । ୫ ।
 ବର ବନରେ ଥିଲ ତନ୍ତ୍ରମଣି । ବୁଦ୍ଧ ମାତ୍ର ତେବେ ନ ପଲ ପୁଣି ।
 ବର ବଞ୍ଚିପୁ ସ୍ବ ମଧୁର ବାଣୀ । ବ କରେ ର ପଦେଶ କରମଣି । ୬ ।

ସ୍ବପନ ।

ବେଶମତ ଅବା ଅବା ଏ ବାବାନକବା । କବଚରେ ରତନ-
 ମରେ ଯାଏ ପାଦ ଶର ବନାବୁଣ ବାଣୀ । ପଦ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ମାୟା ଲୀଳା ଦେଖି ପର ନୟନ ଯୁଗଳ ଭାବ ଡାଳି
 କରୁଇ ଉଭୟ ଉଦୟ ବରଦୁ ଅଳୟସ୍ଥେ ମାରେ ବାଳ ରେ । ୧ ।
 ତା ଦେବ ଚରଣ ଲୀଳା ସବଳିତ କ୍ରମବଦ୍ଧ ବନ୍ଧୁ ବର । ରତ୍ନସ୍ଥଳ
 ପ୍ରକ ବସନେ ଅଳଙ୍କାର ବରଦୁ ନବବାଳୀ ରେ । ୨ । ସ୍ବେମାଳୀ ପ୍ର
 ବତ ବୋହିଛି ଶିବଳୀ ବୋଇ ବେ ପାରିବ ବଳ । ଏହା ବଳେବର
 ମନୋରମେ ତତ ଯୁବାମୁଳ ଦେବ ଟାଳରେ । ବସନ ବସନ
 ଅବା ଏ ପ୍ରସବ ବସନ୍ତ ଅଳଙ୍କାର । ହିଁ ଦନ୍ତ ଗମନ ଲୀଳା ଅଳଙ୍କାର
 ରତ୍ନସ୍ଥଳୀ ହୃଦେ ପାଳରେ । ୩ । ଧରବୋଟ ଧରବୋଟ ବାସବ
 ରେ ମନୁଷ୍ୟ ବର । ବର ବରଅର ମଧ୍ୟା ବାସ ଧର ଗର ବରବର
 ଶୁଭରେ । ସଙ୍ଗାତ । ୪ ।

ସୁଗ ବାମୋଦ ।

ବହୁ ମାୟା ବ୍ୟାସବଦ ଗୋ । ବହୁ ବସପାଦ ଏକ
 ଗୋ । ପଦ ।

କୃଷ ଅନେକ ପାଇ, ଅରଜ ଥୁଲ ସହ, ସେ ନବବୋଧକ
 ପ୍ରାପ୍ତ ଗୋ । ଦେଉଁ ରସିକାବର, ସହ ନ ପାଇ ମାୟା-ଅଶ୍ରୁଦେ-
 ଦେଇ ଯେତେ ସୁଦତ ଗୋ । ୧ । ଲଳ ରସୁ ଅଳାତ, ନନ-
 ଶାଦେ ପଡ଼ି, ସମ୍ପାଦ ଥୁଲ ପ୍ରାପ୍ତ ଗୋ । ମନ ବସାଇ ମୋର,
 ରସି ନ ଥୁଲ ଗୋର, ନନନନ ସ୍ବେଦବୁଦ୍ଧ ଗୋ । ୨ । ଲଳ-
 ଶାଦ ଚର୍ଚ୍ଚିତ, ସହ ବର ମଦନ-ମୋହନ ପ୍ରେମଦଳେ ମଦନ ଗୋ ।
 ଦେଇଥିଲ ମୁଁ ଯାଇ, ପ୍ରାଣ ଭୁଲେ ବଳାଇ, ନେଉଛି ରତପଦ
 ଲାଭ ଗୋ । ୩ । ଲୀଳାସ୍ଥଳେ ଏପରି, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁଁ ବସଇ, ପ୍ରତି-
 ଦେବା ସମବୁଦ୍ଧ ଗୋ । ଧରବୋଟ ବସଟ ନିବାସ ପ୍ରବଟ,
 ବରଷ ବଳେ ଅତି ସୁଦତ ଗୋ । ୪ ।

ସ୍ୱପ୍ନ ତୋଡ଼ାପଦନ ।

ରେ ସଙ୍ଗତ । କେନ୍ଦ୍ରାନ୍ତେ ଅନାଦି ଦୟା । ନାହିଁ କାହିଁ କରୁ
ଜୀବନସୁଖ ଅସି ଅବସରେ ବସୁନ ପଦ ।

ଅରେ ତରୁକରମନା । ଅପାର ରସବରପରେ ବାର । ହୋଇ
ନର ସହ ଅରେ ତର ସହ ବୋଲେ ଭବନ ମହାର । ୧ । ତରୁକ-
କ ହସ ହୋଇ ଅତତୋଷ ହୃଦୟେ ହରଷ ଥୋଇ । ମୋ ପିଣ୍ଡରେ
ତୁମ୍ଭ ଦେଇ ପଦ୍ମପଦ୍ମ ଅଧର ସରବ ହୋଇ । ୨ । ଲୋକେ ଗ୍ରୀ-
ଷ୍ମରେ ମାତ ମତେ ପୂଜଇ ଦେଇ । ହୃଦୟକୁ ଦାନ କର ଦେଇ
ଭର ଭରେ ଭବନ କରାଇ । ୩ । ତଳତରୁଣୀ ଅନୁସର ରଣି
ଭରୁକୁ ଦେବେ ଖେଳାଇ । ଅଳପବସୁଣୀ ତଳପ କର ମୋ ଗ୍ରୀବରେ
ପଡ଼ୁଛି ଥାଇ । ୪ । ଏ ରସ ପଦାର୍ଥ ପାଇ ଦୈବନଳାଥ ପରମ ଗୋପ
ଲବର । ତମତମୋହନୀ ଜାଣିବାରୁ ସେନା ତରୁକପମନା ଦେଇ । ୫ ।

ସ୍ୱପ୍ନ

ପ୍ରିୟେ ତ କରେ ଏ ସ୍ୱପ୍ନରେ । ପ୍ରଭୁଶାସିତରେ ମାତରେ । ପ୍ରବଟ
ରସନା ରସାଇ ନ ଦେଇ ଅନରସେ ଥାଇ ମାତ ରେ । ପଦ ।

ପଦ୍ମମୁଖି ହାଲ ଖସି । ପ୍ରସବେ ଏମନ୍ତ କଟି । ପଦ୍ମପଦ ସର୍ବା ତାମ-
ସନ୍ତାବନେ ସିନ୍ଧୁସୁଦ୍ଧ ସୁଧାସୁଧି ରେ । ୧ । ପଦ୍ମୋଷରେ ଖେଳେ
ଦାସ । ପୁଣି ଶୁକ୍ଳ ତପେ ତୋଷ । ପ୍ରାଚୀ ଅତଳେ ଲଳା ଦୋଳ
ରତନ ପଦ ଏ ଅତେବ ତାସ ରେ । ୨ । ପ୍ରଭୋତେ ତାମାମଣି ।
ପ୍ରଭାତ ରସନି ଜଣି । ପ୍ରଜନେ ରସନି ତାଟକ ଅଳପ ଦୋହର
ସୁମୁଖି ରେ । ୩ । ପ୍ରସବଦେବେ ନାତେ ଦେଖି । ପ୍ରସବର ରସେ
କଟି । ପ୍ରାଣୀସ ସାଧନା ଅରମ୍ଭ କର ମୋ ଦମ୍ଭ ପଦାନ୍ତକୁ ଦାଣି ରେ । ୪ ।

ପ୍ରସନ୍ନ ସ୍ୱେଦାରେ ସ୍ଥଳ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋବଥ ଦେଲ । ପୁଂସ-ବାନା-
ଶୋଭା ଦେଲା ଉପରନ୍ତ ରକ୍ତ ଶବ୍ଦ ପ୍ରକାଶିଲ ରେ । * ।

• ସ୍ତବ

ଶ୍ରୀ ମୀନେ ବସିଲେ କୁଳନ ସୁନା । ଦେ ତୋତେ ବୋଇଲ
ବୋଲ ଭରଣା । ପଦ ।

ରମଣୀମଣି ନ ସୁନା । ମାର ମଧୁମ ଉଭୟା । ରସପିଞ୍ଜ ମୁଖ ମୁକୁ-
ତେବ ନବାନା । ୧ । ଚରୁବ ଅରସବତ । ଦେଖି ତା ମୁକୁତାବନ୍ତ ।
କୁଚକୁନ୍ତେ ବୁଷ ମୋତେ ହୁଅ ସୁମନା । ୨ । ପଥ ତେଜ ଶଶ୍ୱଦେହେ ।
ମାର ପିଞ୍ଜ ଉନ୍ମୁଦେଶେ । ଅସ ଅସଅଶେ ବସ ମହାମଣ୍ଡଳା । ୩ । ରସ-
ଜଳେନ୍ଦ୍ର ସରସେ । ଅପାର ତାର ପର ସେ । ଦୃଷ୍ଟି ବର ସୃଷ୍ଟି ରସ-
ଭରଣ ବରଣା । ୪ । ବଶୀପାଣି ବୋଲେ ବାଣୀ । ସତ୍ୟବାଦ ଦାସ
ରଣି । ସେହୁବନ୍ତ ମହାରେ ଦେ ଅଛ ତୋ ବନା । * ।

ସ୍ତବ ।

ବନ୍ଧି ବନ୍ଧାଉଣରେ ସଂସାରବନ୍ଧା ଦଣ୍ଡୀ । ମୁଁ କିଏ ପ୍ରତିବ ମୁକ୍ତି
ମୋହନାର ତୁ ନ କୁହା ଶୁବଶ୍ରୁତି । ପଦ ।

କୁହୁଅ ସମୟ ନ ଜାଣି ବସନ ବିଶିଷ୍ଟେ ହୋଇ କାନ୍ଦର । କର-
କୁହୁସନ ନିରା ଉଭୟେ ପକାଇ ଦେବାର କର । ୧ । ଅନ୍ତ-ନି-
ତରେ ସୁଦାର ନ ଶୁଦ କଷଣବାଳାବ ଦେଲେ । ମାରି ରକ୍ତସିଦ୍ଧାପଥ
ରେ ଉଦ୍ଧାତ ତୁମ୍ଭେ ଦେଇ ବଦଳେ । ୨ । ଦେଖ ଜଣାପେଷେ ଲଜ
ପାଇ ଦେଶେ ପାଶ୍ୱ ଉପସିଦ୍ଧା ଦେଲେ । ବଦଅଇ ତବନନବା-
ସୀବ ବଶାଉଦେବାକୁ ବୋଲେ । ପ୍ରମୁଦମୁକାଶ ହୋଇବା ସୁଦେବ

ଦେଖି ରମ୍ୟୋତ୍ତ ଅରମ୍ଭ । ସଖୀ ଥାଉ ସଙ୍ଗେ ଧୃତବନ ରସି ବରଦାବୁ
ପରରମ୍ଭ । ୪ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରବେଦ ବଦେ ଦଳେ ସେ ବନବ-
ଗୋଷ୍ଠ । ମଙ୍ଗଳାକୁ ସେବୟାଇ ଶୋକ ଶୁଦ୍ଧ ପଦ୍ମ ପଦାର୍ପଣ ଧର । ୫ ।

ସ୍ତବ ।

ଗଜନାଦେ । ବହୁ ମତେ ବାମ ଦେବାବୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣରେ । ପର୍ବ ।
ପରବାସେ ଅସି ବର ବାସ । ବରଦେବ ନାହିଁ ଧନ ପାସ । ବରଦେବ ତୋହୁ
ରସହର ମୁଖରେ ପଡ଼ିଲରେ । ୧ । ବସନାଦେ ରସି ହୋଇ ଶ୍ରେଣୀ । ଭାବେ
ଶୋଷିବେଲୁ ଧନ ଡୋଳା । ଶୁଣିଯାଉ ଗୋବରଦେ ଅବା ଦେଖି ଦୁଃଖି-
ଲରେ । ୨ । ଅବେ ବସି ତରୁ ଥାଉ ଲଳା । ଶ୍ରୀବଦ୍ଧଳା ମୋ ପ୍ରେମ-
ଶୀଳା । ଶୁଣିଯାଉ ଗୋବର ଦେଖି ବସି ଗୋଷି ସଜିଲରେ । ୩ । ବସିପୁରି
ଧନ ଦେଲୁ ତୁମ୍ଭ । ବରୁଆଇ ଏତେ ପରରମ୍ଭ । ଜାଣିଯାଉ ପୁରନର
ସିଦ୍ଧିଏକି ମୁଁ ଅଲରେ । ୪ । ନରପତିଙ୍କ ଦୁରୁଟ ମଣି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦେବସ
ଦେବ ରଣି । ଏ ଗୋବର ବାମବଦେ ଦୁଃଖ ସାଗରେ ଶୁଣିଲରେ । ୫ ।

ସ୍ତବ ସାବେଷ ।

ବରଦେବ । ଜଣା ନୟନ ମାଳିନୀବେଳ ବୋଇ ମୋତେ । ପବ-
ଦେଉଁ ପ୍ରଦତ୍ତାସ ଦିନ ବାସୀ । ସେବେ ବହୁଥାନ୍ତୁ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଅସି ।
ଜା.ନ ମାଳ ପରିସ୍ଥରେ ହାସି । ମାନ ମୋଠାରେ ବରକୁ ଚନ୍ଦ୍ରମଧ୍ୟମ-
ରେ । ୧ । ବାରପାରିଲ ନାହିଁ ପୁରବସି । ବାରମଧ୍ୟେ ବୁ ସ୍ଥଳ
ପରସି । ବରଦେବ ମାଳ ଗଲ ଦିଶି । ଭାବ ନୟନ ପ୍ରଦତ୍ତବନ ପୁଷ୍ପ-
ରେ । ୨ । ଲୁଚି ରବେ ବସନାସନ । ଚଢ଼ି ହୋଇ ବୋଇ ତ-
ରଳ । ବଳାସକର ବର ପ୍ରଦନ । ପରଦେବ ମନ୍ତ୍ରିଦେବୁ ମନ୍ତ୍ର-
ଦେବ ।

ତୋଷଣ-ଉପଦେଶସୁ

ଶ୍ରୀମାତ୍ । ୧ । ଦାତ୍ ପାତ୍ର ପାତ୍ର ଦେବତା ଏବେ । ଅର୍ଥ ଏପରି ବରଦ
 ଦେବେ । ଦାତ୍ରଦେବ ମୋତେ ପ୍ରଦାନେ । ଦାତ୍ରଦାତ୍ରୀ ଶ୍ରୀମତୁକା
 ଅନନ୍ତମାତ୍ । ୪ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ । ଦେବତା ସେ
 ଦୁର୍ଗାମାତା । ପ୍ରଦାନେ ଦେବେ ସେ ଲଳିତା । ଦୋଳେ ବସୁଦ୍ଧା
 ବସୁଦ୍ଧା ସୁମାତ୍ । ୫ ।

ସମ ।

ସୁଧ ବାନ୍ତ ସୁଧାମୋଦନ ଗୋବିନ୍ଦ ଲବେ ଦୟା ନାହିଁ କି । ନୃ-
 ଶକ୍ତି ଗନ୍ତନେଶ୍ୱର ଶକ୍ତିମୟ ଗନ୍ତନେ ମୋକ୍ଷଣ ଶାମଲାର୍ଜୁନ ଶକ୍ତି-
 ନାଦୁତ ଶାମପଦ ଅଭିଷେପ ଦୁଷ୍ଟତା ୧ । ଦେବନନ୍ଦନ ଗୁଣାଦ
 ବନନ ଏ ଶୁଭ କାହିଁକି । ତାର ଦୌର୍ଗନ୍ଧ୍ୟଦାର ଶୋଭନ ନାରଦାକ
 ଦବାର ସେ ଧୃତବାର ମୁରଲୀଧାର ଦୁର୍ଗାଦବାର ଦବ ଦନୁଜାର ସୁମ
 ଅଜନ ଦାତ୍ରୁ ଦୁର୍ଗା ସେବାଦନୁ ଅନେ ମୋର ଲୁହେ । ୨ । ସୁଧା-
 ବାନ୍ତ ସୁଧାମୋଦନ ଗୋବିନ୍ଦ ଲବେ ଦୟା ନାହିଁକି । ଶାମପଦର
 ଶାମରେ ଲୁହ ନାମସ୍ତୁତି ଦାମନା ଏହି ଦାମସ୍ତୁତି ପଦ ଧ୍ୟାନ ଦେଉ ମତେ
 ଦାମ ନୃତ ଦୋଷ ଦାମମୁଖି ଦି । ୩ । ଦବମୁରଦଳେ ଶିବଦିର
 ଶିବେ ଲୁହ ଦୋର ଦେଖୁ ବାରିକି । ସୁଧାଭୂଷକଦାସ ସୁଧାଭୂଷ
 ଶୋଭନ ଦାସ ଦାତ୍ରଦାସ ଦୟା ଦୁର୍ଗାଦାଶାମା ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ
 ଦେବ ମହାଶୟ ସୁଜାତ ନ ଲୁହେ । ୪ ।

ସମ ତନ୍ତ୍ରାସି କୃତା ପଞ୍ଚତାଳ ।

ଶ୍ରୀମତୁକା ମହାମାତା ଦନ୍ତ ଦେଉଁ ଦରିହ ପୁରୁଷ । ଶ୍ରୀମତୁକା
 ଦାତ୍ରମ ମନେ ସୁଖେ ଅନନ୍ତ ଶ୍ରୀ ନିଶାସ ରେ । ଅର୍ଥେ ଶ୍ରୀମତୁକା ।

•

ତୋଷଣ-ତନ୍ତ୍ରୋକ୍ତି ।

୨୫

ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା ଏବଂ ତାହା ।

ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ କରକଦଳ ବନ୍ଧୁ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ସବୁ ମଧ୍ୟମାରେ ତୁ
ମୋ କରୁଣାଦିନୁ । ୧ । ସଖି ଶିଶୁଷ-ମୃତୁ ସଂସ୍ମରଣ-ବାସ । ସମ୍ପ୍ରା-
ପ୍ତିକର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବରକରେ ଦେଖେ ଯେ ଅଙ୍ଗେ ବାସ । ୨ । ସିନ୍ଧୁସୁନ୍ଦର
ଦମ୍ଭ କଥୁରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ସୁରଜି ତୋର ବଳ୍ଲବାସକୁ ରେ ସମ ଦ ଗୁଣେ
ଅବ । ୩ । ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତି କରକଦଳ କଳ ବରକ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା ମତ୍ତ ଗଳ ଗମ-
ନାରେ ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା-ମୋଦନା । ୪ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା ତୁ ମୋର ।
ସିନ୍ଧୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ପଞ୍ଚନାସ୍ତବ କାଳେ-କାଳେ ତୁ ମୋର । ୫ ।

ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା ଏବଂ ତାହା ।

ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ଯେତେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ମାଳତୀ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା ବସ୍ତୁରେ ପ୍ରୀତି
ମୋର ସେହି ମତ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ । ସଖି ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତି ଯୋଗରେ । ସ୍ବପ୍ନା-
ବସ୍ଥା ଚାତ ସ୍ବପ୍ନା ପ୍ରୀତି ଏବେ ଅଙ୍ଗେ । ୧ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା କଳା ତନ୍ତ୍ରମା-
ବସ୍ଥାରେ ବସି । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା ତନ୍ତ୍ରର ଗୁଣବଦ୍ଧେ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ
ନାହିଁ ଦେହଭୋଗେ ସର । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା କଳାତନ୍ତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟେ ପ୍ରଭୁ । ୨ ।
ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା ଦବସ୍ଥା ଲକ୍ଷ୍ୟେ ବସ୍ତୁମତେ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା ଲକ୍ଷ୍ୟେ ଲକ୍ଷ୍ୟେ
ନାହିଁ ମୋତେ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ଯେ । ମୋର ଏକାକର ନାହିଁ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥା
ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ଅକ୍ଷୟ ଲକ୍ଷ୍ୟେ । ୩ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟେ ଲକ୍ଷ୍ୟେ
ଦେଖି । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ବସି ଦେହ ଅଙ୍ଗେ ମୁଖୀ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ଯେ ।
ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ତୁ ଗୁଣ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ତହିଁ ସିନା ଲକ୍ଷ୍ୟ । ୪ ।
ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ସବୁ ମୋର କାଳ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ଯୋଗକର
ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ଯେ । ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ତୋର ବାଣୀ ।
ସ୍ବପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରଖି । ୫ ।

ସ୍ୱପ୍ନ ଗୋପ । ତାଳ ପଦପଠ ।

ପଣି ଅନାୟତ୍ତ ବନେ । ଶମ୍ଭୁମୁଖେ ଶୁଭେ ଶେ ଦିନେ
 ବ ବେଳ ମନେ । ଅରେ ଶିଳାସ ଅଙ୍ଗେ । ଶିର୍ଷ ବନ୍ଧନ ବନ୍ଧୁ ବ
 ରଙ୍ଗି ରେ । ଶଙ୍ଖବଦ୍ଧେ ମୋ ପଦ୍ମପଦ୍ମ ରେ । ୧ । ଶାନ୍ତେ ମୁ
 ଗାଣିଲ ମଦ । ଶବର ଧର ବୋଇଲି ପଣିପୁଣି ବୋଇବା ବୋଷ
 ବ ବେଳ ରେ । ଅରେ ଶିଳ ବରଜା । ପଦବଳ ବୋଇବ ଧୂରଜା
 ରେ । ଶୁଣି ପାରିଲୁ ଅଳପ ଲକ୍ଷା ରେ । ୨ । ଶମ୍ଭୁରେ ଶୁଣି ବେଲ
 ରେ । ପରଶ ପଣିବା ଶେଷକୁ ଶୁଣିଲ ବୋଲି ଅନିବାର ବଳ ରେ ।
 ଅରେ ଶମ୍ଭୁ ଶୁଣା । ଶମ୍ଭୁସ୍ୱର ଲମ୍ବିଣୀ ସୁଷମା ରେ । ଶମ୍ଭୁ ଦମ୍ଭ
 ବରଣେ ଲାଭମା ରେ । ୩ । ଶମ୍ଭୁଙ୍କ ଲାଭିଲେ ଅଙ୍ଗେ । ଶାନ୍ତ
 ଶେଷକୁ ଲାଭର ଚକ୍ର ଚକ୍ରମା ନୋହେ ତା ସଙ୍ଗେ ରେ । ଅରେ
 ଶରଣ ପଣି । ଶୋବ ଶିଳରେ ଶାରୁଣ୍ଡ ଲୁପି ରେ । ଶିଶୁ ବୁରଙ୍ଗ
 ଚରଣ ଦୃଷ୍ଟି ରେ । ୪ । ଶିବ ସେବ ଶମ୍ଭୁଶରେ । ଶିଶୁବଦ୍ଧରେ
 ଲାଭିଲ ଏ ପଦ୍ମନାଭ ଦୃଷ୍ଟି ବରଣେ ରେ । ଅରେ ଶରଣବଦ୍ଧ ।
 ଶାନ୍ତ ବଦିବା ଲାଭ ଅଳପୁ ରେ । ଶିଶୁପଦ୍ମପଦ୍ମ ଚରଣେ ରେ । ୫ ।

ସ୍ୱପ୍ନ ବାଟି । ପଢ଼ିବାଟ ।

ବସନ୍ତବସନ୍ତେ ବନେ ବୁଲୁ ବୁଲୁ ବୁଲିବନେ ଶୁଭିଲ ଶୁଭିଲ
 ମର ଲକ୍ଷ । ବୋଇଲି ଅଳପ ଦୃଷ୍ଟି ଅନାଥରେ ଏଣିଦୃଷ୍ଟି ପୁରେ
 ଶିଳାପୁଣ ବରୁଣ ଲକ୍ଷ ରେ । ବାଳା ଲବକ । ବନ ବସନ୍ତ ଅଧର
 ଗ୍ରାସଧନରେ । ବୋଲି ନ ଲକ୍ଷି ବନସ୍ତ ମୋର ସେନ ରେ । ୧ ।
 ବସନ୍ତ ନବମଦଳ ବୋଇଲି ଶାନ୍ତିକୁ ଶେ ଏଥୁ ଶିବ ଅନ ରେ ।
 ବସନ୍ତେ ଏଥୁ ମନ ନ ବଢ଼ିବ ବସନ୍ତ ଶକ୍ତି ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ

ଶ୍ରୀକରେ । ବ୍ୟବହାର । କୋଷ ପାଇଁ ମୁଁ ବୋଇଲି ତୋଷଣମାନ ।
 ବୋଧ ବୋଇଲି ତ ମୋତେ ବୋଧ କଲା ରେ । ୨ । ବର୍ତ୍ତୁଳ ସୁଧୁଳ
 ଭୁବ ସବଳି ବର୍ତ୍ତନ ଭୂତ ଭଜନ ହୁଷିତ ବର ଦନେ । ବସା
 ହୁବକମଳେ ବୋଇଲି ମୋ ପୁଣ୍ୟବଳେ ବସି ପଦର ଶ୍ରବଣ ମନେ
 ରେ । ବ୍ୟବହାର । ବୋଧ ତୋତେବେଁ ମାନଇ ମାତ୍ର ସିଦ୍ଧା ରେ ।
 ଗଣା ବାଦନେ ଭୁବ ବ୍ୟାପା ନିଜକାରେ । ୩ । ବବେବ ବନୟ
 ବେନି ତୋତେବେଁ ବେନି ବେନି ଭରଣରେ ଭରଣେ ସୁନୟ ।
 ବ୍ୟବହାର ସେ ବସି ବବେବେ ମୋତେବେଁ ବାନ୍ତି ବେମନେ ମାବନ୍ତି
 ସୁବେ ସର ରେ । ବବବସ୍ତୁନ । ବବସର ବାନ୍ତି ସୁନେ ବସନ ରେ ।
 ବସି ହୁବୁ ମୁଁ ବବସ ଭଜନା ରେ । ୪ । ବବସନ ବର ଦନେ
 ବସବତ ନିଧୁବନେ ବବବରୁ ବୁଝିଲି ନିଜେଷି । ବେନି ଶ୍ରବଣେ
 ତୋଳା ଶେଳାଇ ଶେଳାଇ ବାଳା ବୋଇଲୁ ବାମରସଭୋଗେ
 ସୁଖି ରେ । ମହାମହନା । ବେନେ ବେନେ ଅଙ୍ଗ ବର ବେନେ
 ସୁନା ରେ । ବବୁ ନିଧୁବ ପଞ୍ଚକାୟ ବେନା ରେ । ୫ ।

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ୍ୟ । ତାଳ ପଦପଠ ।

ଭରଣ ବସୁଷୀ ବୁଝିବେଣୀ । ଶ୍ରବଣ ବଚନ ମହାଶୟୀ । ଭବଣୀ
 ପ୍ରକାଶ ବୋଇ ମୁଁ ତାବରେ ଭରଣେ ଭରଣ ନେଇ ଚେଷି । ୧
 ଶ୍ରବ ତୁ ମୋତାରେ ବରୁ ସେତେ । ଶ୍ରବଣେନେ ଶ୍ରବୁ ବହୁ
 ତେତେ । ଶ୍ରବଣ ବଚନ ସୁଶ୍ରୀଳ ସବୁ ସତାଡ଼ି ଶ୍ରବଣ ବହୁ ତୋତେ । ୨
 ଶ୍ରବଣକୁ ତୋର ଶ୍ରବ ତୋହୁ । ଶ୍ରବଣ ପଦର ପଦେ ରହୁ । ଶ୍ରବ
 ଶ୍ରବ ବର ଜଳେ ଜପ ତପ ବଲେବେଁ ସମାନ୍ତ ବେବ ବାହୁ । ୩ ।
 ଶ୍ରବଣ ବଚନ ମୁଁରୁ ସର । ଶ୍ରବଣ ବୁଝନା ନାହିଁ ଗାଁର । ଶ୍ରବଣ-

ସ୍ୱର୍ଗେ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ବୋଲିବାର ଭାଷା ଭାଷା ଅପସ୍ୟ ମୋର । ୩୩
 ଶେଷେଶେଷେ ମୋ ପ୍ରାଣସଖି । ଶେଷେଷେ ଶେଷେଷେ ଅନ୍ତରେ ଶେଷି ।
 ଶେଷେ ଅନ୍ତେ ନାହିଁ କରଣି ହିଁ ପଦ୍ମନାଭୁତ ମନକୁ ମନ ସାଣି । ୩୪ ।

ସ୍ୱପ୍ନ ବସନ୍ତ । ଏକାକୀ ।

ସ୍ୱପ୍ନ ତୋ ବଦନ ଦେଖି ବୋଲୁଥାଉ ମହା ସୁଖୀ ରତନ
 ସରକୁ ନ ଚର । ରବିବେଳେ ନାହିଁ କହୁ ରହୁ ଅନ୍ତର ଦୋଷି
 ଧୂଳି ବସୁଲେ ରବି ସଙ୍ଗେ ସରି ରେ । ରସନାୟ । ରବିକୁ ଶାବନ
 ତୋହୁ ଅସେ । ସ୍ୱପ୍ନ ଦକ୍ଷ ନେତୁ ଲେଖକ ବରଷେ ରେ । ୧ ।
 ରବିରସ ଶ୍ରେଣେ ଦନେ ତୋହୁ ରବନବସନେ ବସାଇ ରବନ
 ମୁଁ ଗାଡ଼େ । ରବିନାବରବଦନ ମାଳିକକୁ ଦୋଷ ମାଳ ମୋର ଅଧରେ
 ଶିଖିଲୁ ଦନ୍ତ ଗାଡ଼େ ରେ । ଗୁପ୍ତବଚ । ରହୁଛୁ ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ଅନନ୍ତାଏ ।
 ସ୍ୱେନ ମଣ୍ଡଳ ପରମ ତୋଷ ଗ୍ରାସ୍ତେ ରେ । ୨ । କୃଷି ବିଷିଆକୁ ମିତେ
 ପଳେ ମୁଁ ଜଣାଉ ପଛେ ନ ଦେବ ଦଳାଉ ନିଜ ଜ୍ଞାନ । ରବିର
 ସ୍ତବକ ଦୋର ଦୋଷ ମନେ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ ମନ ଭାଣି ଧନ ଦେଉ ସେ
 ପ୍ରସବ ରେ । ରମ୍ଭାଉରୁ । ରବିରସକୁପାଳା ଚନ୍ଦ୍ରରା । ରବି ନୋହେ
 ହାଲ ପରାରେ ନ ହୁଏ ରେ । ୩ । ରବିଅସେ ଦେଲେ ଦେଲେ
 ବୃଷ୍ଟି ପୂର୍ବେର ତୋଳେ ଅସୁଆରୁ ମନ ମନ ଦସି । ରବି ସେ
 ପିତୃକା ସୁହଁ ମହା ସୁଖ ପାଇ ଆଉ ଦୂରେ ସୁଧାରସ ଅଶେଷ ନରଣି
 ରେ । ସ୍ୱପ୍ନବଚ । ରବି ଲାଜ ପାଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ । ରବି ଅସାବେ
 ସେ ଚ ଚ ଦର ପାରୁ ରେ । ୪ । ରମଣୀ ମୋ ମନ ଭାଣି ଅନନ୍ତ
 କରୁ ଅତି ଚନ୍ଦ୍ରନ କଥାରୁ ସୁରୁ ରସେ । ରବି ରବି ତୋର ଧନ
 ଦେଉ ସେ ସୁରୁ ଚନ୍ଦ୍ରନ ନାମବନ୍ଧୀ ବନ ପୁରୁଥାଉ ଦୁଷ୍ଟେ ରେ ।

କ୍ଷୟହେଲା । ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ମୁଖର ଦ୍ବରେ ବାଜା ଦେ । ବହୁ ନୃସିଂହ ଶକ୍ତି-
କାୟର ପଦା ଡେ । * ।

ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ବଜ୍ରାକାଶ । ମାଠତାଳ ।

ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ମୁଁ ମାୟାର ସ୍ବରୂପ ସ୍ବରୂପ ତଳୁ ମୁଁ ଅଧ ତରୁ । ସ୍ବତନ୍ତ୍ର
ବୋଲେ ବସି ବୋଲି ଲାଗି ପଡ଼ିବରେ ଜାଣି ଧରୁ । ୧ । ସ୍ବରୂପ-
ମୟାରେ ଗୋପନୀ ମନସ୍ତ ଜଣେବେ ଦେଖଇ ନାହିଁ । ସ୍ବାକାବଦୁଷଣ-
ପ୍ରକାଶେ ଶରଣ ପଶିଅଛି ଦେଖ ମୁଁ । ୨ । ସ୍ବରାବାସେ ଯାଇ ସ୍ବରୂପ
ବୁଦ୍ଧେତ ଗାତ୍ର ନାହିଁ ପାତଳ । ଯମ ନ କେଉଁ ଜୀବନ ଯାଉ ପଡ଼େ
ବୋଲିବ ଅସୁବାଚନା । ୩ । ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ବସି ନିତି ଏହି କଥା ଗୋଟେ
ବୁଦ୍ଧିବ ଜୀବନ ଧନ । ସାବନା ଆଇ ବନାବୋଇ ମୁଁ ଦୃଶ୍ୟେ ନେଇ
ଏତେ ଦନ । ୪ । ସ୍ବର୍ଣ୍ଣେ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣେ ଗୋର ମୁଁ ବୁଁ ମୋଦର ସବ
ଏ ସଜନି ସବ । ସୋଗରଜିନୀ-ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ପଞ୍ଚନାୟକ ନୃସିଂହ ବଜ୍ରର
ମୌଳି । * ।

ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ବେଦାର ।

ମୁଁ ମୁଁ ମୁଁ ଦେଇ ମୋତେ ବୋଲିଅଛି ଯାହା । ମୁଁ ଯେ ବସି
ସ୍ବର୍ଣ୍ଣସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ରେ । ସଜନି । ମତେ ମନେ ଗାହା ରେ । ସଜନି । ୧ ।
ମହତା ମଣିବ ଦନେ ଜାନୁରେ ବସାଇ । ମୁଁ ଯାହା ବହୁଇ ବଢ଼େ ରେ ।
ସଜନି । ମନେ ବେରୁ ନାହିଁ ରେ । ସଜନି । ୨ । ମୁଁ ମୁଁ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣେ ଓ
ମୋଦେ ମୁଦୁରଅନଳ । ମନବୁତ ଅସୁ ନାହିଁରେ । ସଜନି । ମଦର-
ବୋଦନା ରେ । ମୋହର । ୩ । ମନେ ଅଛୁଟିବ ଦେବେ ବାମଦେବ-
ମୁଦ୍ର । ମୁଁ ଯେ ନ ଶାନ୍ତିର ଶାନ୍ତି ରେ । ମିତଣି । ପିତରୁ ପଣ୍ଡେ

ତୌଷ୍ଠ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।

ରେ । ସଜ୍ଜକ । ୪ । ମୃତୁ ମୃତୁ ବସି ପସ ବନ୍ଧୁ ଅଭିଷେକ । ମୋହୁଷ୍ଟ
ପଞ୍ଚନାୟକ ରେ । ଚତୁର । ନରସିଂହ ମନ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର । ୫ ।

ରାଗ ବାମୋଦୀ ।

ରାବନ ବୁ ବସନ୍ତ ରଜିବାଳେ । ରାବ ସେତେ ଦେଉ ମୁନସିନ-
ଲେଲେ । ୧ । ରାବ ତା ହୃଦୟ ଦେଉଅଛି ଯାହା । ରଗିବାଳ ବନ୍ଧୁ
ବେ ଜାଣିବ ତାହା । ୨ । ରୁଜେ ଭଜ ରଜକୁ ବନ୍ଧାଇ ରହୁ ।
ରାବବଦ ସେ ରାବ ପାଇବ କାହିଁ । ୩ । ରାଜପଟେ ସୁନର ସିନ୍ଦୂର
ରହୁ । ରାବେ ମୋ ଅଞ୍ଚଳେ ଛାପି ପ୍ରେମ ସିଂହ । ୪ । ରୁମେହେ ନ
ରାବୁ ବୋଲି ଜାଣୁ ତତ୍ତ୍ୱ । ରାଗେ ପଞ୍ଚନାୟକ ନୃସିଂହ ଗୀତ । ୫ ।

ରାଗ ପରଜ ।

ବନ୍ଧୁ ରଜନ ମୋର ଗୋ । ବନ୍ଧୁର ଅନ୍ତର ଅଭିଷେକବାଳେ
ହୃଦରେ ନ ରଖୁ ହାର ଗୋ । ୧ । ବବସନବେଳେ ଦଳେ ଗୋ ।
ବସ ଅଞ୍ଚଳେ ଯେ ଘାସ ଲୁଗାଲୁ ମୁଁ ପସ ବସିଲି ମାନେ ଗୋ । ୨ ।
ବସନ୍ତରସେ ରସି ଗୋ । ବୋଲିଲୁ ପସ ବଡ଼ ଲଜ ମାଡ଼ିଲି ପ୍ରତି-
ଅଙ୍ଗମାନ ଦସି ଗୋ । ୩ । ବାଜନ୍ତେ ଦକ୍ଷିଣୀଧନ ଗୋ । ବୋଲିଲି
ବ ବୋଷ କଲେ ମୋ ନୟନ ବ ରଜିଲେ ବର୍ଣ୍ଣ ବେନ ଗୋ । ୪ ।
ବଡ଼ ପ୍ରତିଅଶା ଗୋରେ ଗୋ । ବୋଲିଲି ନୃସିଂହ ପଞ୍ଚନାୟକ ବୁ
ଅର୍ବଦେଲା ବନ୍ଧୁ ମୋତେ ଗୋ । ୫ ।

ରାଗ ବଙ୍ଗଲୀଶ ।

ପୁରୁଷ ହୃଦୟ ପଳ ଦେଲ ଏହି କାଳଯାକ ଗୋରେ ବଡ଼ ।
ପୁରୁଷବଦନ ପାଶୋରୁ ଦେଉଁ ଅପସ୍ୟ ଦେଇଅଳ ଗୋ । ୧ ।

ତୌପଦ-ପଦ୍ୟବସ୍ତୁ ।

ଶୁଭକ୍ଷଣେ ଧନ ଗୁଣି ରବିଆର ମୋହ ବାଜିବେରେ ଦାନ୍ତ । ସେତ
 ବହୁତ ବାହାରି ମନ ବଥା ବାସ ଯେଉଁରୂପେ ପିନ୍ଧିବିବିଷ୍ଣୋ । ୧ ।
 ହୁଟିବାର ନୋହେ ନିବଦ୍ଧ କର ସେ ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ସଜାନ୍ତୁ ନାମ । ପାଟ
 ଯା ହୃଦୟ ତେତେବେଳ ଦନ୍ତରତ୍ନା ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ଶୁଦ୍ଧ-ଧନ ମୋ । ୨ ।
 ପୁଣି କଣ୍ଠଥାଇ ଉରଜେ କରଇ ଝିନବାସ ଏଡ଼େ ସରୁ । ପଣିଧରରୁଷ
 ସେଷରେ ରମଣୀମଣି ବିନୁ ଯାବା କରୁ-ଧନ ମୋ । ୩ । ପାଇ ଅନୁ-
 ସ୍ଥାନ ଗଢ଼ିଲେ ଗୋବର ସରବାର କେବି ବାଲା । ପୁଣି ବାଜି ପଞ୍ଚନାୟକ
 ନୃସିଂହ କଣ୍ଠେ କରଅଛି ମାଳା ଧନ ଗୋ ।

ସ୍ତବ ବାମୋର୍ଦ୍ଧା ।

ପ୍ରାଣଧନ ପବନର ପଞ୍ଚମ ସ୍ତବ । ପ୍ରାଣ ସେ ଯାଉଛି ପ୍ରିୟେ ରଖ
 ଅଭାସି । ୧ । ପରଲୋକ ଇନ୍ଦ୍ରଲୋକ ପରମ ଯଶ । ପର ଉପକାର
 ମୁଁ ତୋ ଭରଣେ ଦାସ । ୨ । ପାନ ପୟୋଧର ତୁ ମୋ ପ୍ରାଣ ଅଧୀନ ।
 ପୟକୁ ପ୍ରତି ସେମନ୍ତ ପଦ୍ମର ମୀନ । ୩ । ପରମ ଦୟାଳୁ ମନେ ଦୟା
 ନ କରୁ । ପୟର ଧରନ୍ତେ ପର ପୟର ଧରୁ । ୪ । ପ୍ରଭାତପିଠା
 ପ୍ରାଣରସର ବାମା । ପଞ୍ଚନାୟକ ନୃସିଂହ ନେତ୍ର ପ୍ରଭମା । ୫ ।

ସ୍ତବ କେଦାର ।

ନବକଟପାରି ଗୋଷ୍ଠୀ ଗଜଗମନ । ନବମୁଦର ରବିପତି ମୋହ-
 ନରେ । ନ ଯାଏ ନୟନୁ ତୋ ନୟନ ରବି । ନିର୍ଦ୍ଦେଶାଗର କୁ
 ମୋ ପରାଶରୀ ରେ । ୧ । ନୟନରାଦ ଦେଲେଷଦନେ ପୁର । ନେଉଁ
 ତେ ଆଉ କାଳାରଣେ ପଦାଶ ରେ । ନ ହୃଦୟ ତେତେବେଳେ
 ବେଉଁ ତୁମ୍ଭ । ନୟନପଣ୍ଡିତା ସ୍ତାବନର ରେ । ୨ । ନବ-

ଆବଦଦେଶୀ ଦରଇ ଦେଶୀ । ନାମସମ୍ପର୍କେ ମୋ ହୃଦୟ ମଣି । କୋ
ହୃଦ କାହିଁପାଇଁ ବୋଇଲେ ଭୁବୁ । କୋହୁପରେ ବୋଇଲେ ଅଳସ-
ତ୍ବ ସେ । ୩ । ନ ଦେଇ ତୁ ଦେଲେବେଳେ ମାରିଲେ । ନ
ଦେଇ ମୁହଁ ଦେଲେ ସବୁ ଏ ଧେଲେ ସେ । ନିଶ୍ଚୟ ତୋତେ କହିଁ କି
ସତେ ଦେବ । କହୁନ ଦେଶବାର ଦେଇ ସନ୍ଦେହ ରୋଗୀନର ସେ
କ୍ଷିପ୍ରଥାକୁ ପଦନ ତୋଳେ । ନାମ ସେତକାନ୍ଦାଏ ରହୁ ନିଶ୍ଚୟେ ସେ ।
ନିଧୁବନ ସମୋମେ ତମକୁ ଯେତେ । ନିହିତ ନାମ ପଞ୍ଜନାୟକ
ତହିଁରେ ସେ । ୪ ।

ସ୍ବର ତୋତବସ୍ତୁତୀ ।

ଧରଣୀମଣ୍ଡଳ ଧରଣ୍ୟନିଧି । ଧନ୍ୟଧନ୍ୟ ତୋର ଆଶ୍ରୟ ଦୁହିଁ । ଧୂପିତ୍
ଅସୁରୁ ଧୂମ ବୁନ୍ଦୁଳା । ଧବଳବର ଧ୍ବଜନ୍ତେ ଭୁସଳା । ଧର ତୋତେ
ବୋଲେ । ଧରଣୀ ଶେଷେ ଶୋଇ କାହିଁ ଦେଲେ । ୧ । ଧୋଇମୋ-
ତରଣ ଭୁବକ ପାଳ । ଧୀରେ କଲବେଳେ ଦେଲି ଭୁମ୍ଭକ । ଧରବର
ମୋତେ ଦୋଇଲୁ ଯାହା । ଧୃତପ୍ରାଣ ଅଛୁ ସୁମର ତାହା । ଧନ୍ୟ ପୁଣ୍ୟ-
ବଳେ । ଧୃତସିଦ୍ଧିଆ କହିଁନାହୁଁ ଦେଲେ । ୨ । ଧର ମୁଁ କଳେ
ତୋ ବୁଦ୍ଧ ସୁମର । ଧୀରେ ବୋଇଲି ଏ ଅମୃତ ପାଳ । ଧୀର ବୋ-
ଇଲୁ ଏ ନୂତନ ସତ । ଧରରେ ତୁମ୍ଭେ ରସିକ ପଣ୍ଡିତ । ଧୀରେ
ଅପୂର୍ବେ । ଧରଇ ପ୍ରଥା ସେ ଦୋଇଛି ସବେ । ୩ । ଧରବେଲି
ଦଣ୍ଡେ ଦୁହିଁ ନ ପାଇ । ଧନହୁଁନାଶୁ ସେ କଥା ଧୃତୁଷ୍ଠ । ଧରତ ପତ-
ଦ୍ରବତେ ହୃଦ । ଧରୁଛୁ ଯେହିଁ ଜନ ତୋର ପାଦ । ଧନ୍ୟ ତା-
ଜୀବନ । ଧୂର୍ଜତ୍ ରମଣୀ ତ ତୋ ସମ୍ମାନ । ଧୂର୍ବତର ମୋତେ କହୁଛୁ
ଯାହା । ଧରୁଛୁ ହୃଦେ ଦୃଢ଼ବର ତାହା । ଧୀର ମନେ ତ ନ ହୁଏ

ପ୍ରାଣ-ପ୍ରାଣେ ।

୩୩

ନିଆ । ଅବଧର ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁକଳ ଶା । ଅଳ୍ପ ଗୋ ବନ୍ଦେ । ଅମ୍ବୁ
ଚନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ପ୍ରାଣାଶ୍ରୟ । ୫ ।

ପ୍ରାଣ ପ୍ରାଣେ ।

ଦେବେ ସେ ବଧୂ ମୁଁ ଗୋଟେ ଦେବୀ । ଦମ୍ଭେ ନିଆଁ ଗଲି ଦୁଇ
ଅର୍ଦ୍ଧ । ଦେବୀକୁ ଦେବ ଲଗାଇ ମୋର ଗଣ୍ଡ ଚୁମ୍ବିବୁ ବହୁତ
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି । ୧ । ଦଶେଇ ସେମ ଶାନ୍ତୋର ଗଣ୍ଡେ । ଦମ୍ଭେ ବହୁ
ନୁ ପାରିଲ ଦଣ୍ଡେ । ଦେବଦେବୀ ଏତେ ବଡ଼ ବୋଲି ଫୁଲ
ଲେଖିଲୁ ଧନ ଅଭିଷେକ । ୨ । ଦେବୀ ତୋ ଅଞ୍ଚଳେ ଶ୍ରଦ୍ଧାବର ।
ଦୋଷ ସମାଧାର ବୋଲି ମୋର । ଦନ୍ତେ ଧରନ୍ତେ ବସନ
ସେ ବୋଇଲୁ ଏତେ କଳକଳ ମୋହନାର । ୩ । ଦୁଃଖଧନ
ମୋତେ ବୋଲକଲୁ । ଦଶନ ବସନ ମୁଖେ ଦେଲୁ । ଦନ୍ତପଲଙ୍କେ
ପକାଇ ଯାହା କଲୁ ଏବେ ତାହା ବନ୍ଧୁ ପାଶୋଇଲୁ । ୪ । ଦୋଷ
ସମାଧାର କଲି ତୋତେ । ଦନ୍ତବାଦରୁ ଦେଲି ଉପତେ । ଦେଖାଇ
ଦୁଇଲ ବଦନ ନୃସିଂହପଟ୍ଟନାୟକ ରଣିଲେ ଗୀତେ । ୫ ।

ପ୍ରାଣ ଅଶାବଳୀ ।

ଅରେ ଅରେ ସେ ଧନ । ଅରେ ଦେଉ ଚୁମ୍ବନ । ଆଜ୍ଞା ଶତ
ଦେଉ ବୋଇ ତାଙ୍କୁ ନୟନ । ୧ । ଅରେ ଅରେ ଜୀବନ । ଆଉ ସୁ-
ତେ ମନ । ଅରେ ଅରେ ଚନ୍ଦ୍ରଧାର ବୁଡ଼ ଜୀବନ । ୨ । ଆଉ ତମା-
ଲୁଗାଲେ ବାଜା । ଥୋପାଇଁ ଗଲେ ମାଜା । ଅରେ ଅରେ ଅଳଙ୍କାର
ଦେଉ ଅବଳା । ୩ । ଅରେ ଅରେ ସୁଦେଶୀ ଲୁଆଇଁ ଗୀତରେ ରହି ।
ଥୋଇ ଥୋଇ ଦେବୀ ମୋତେ ପଲାଇ କବି । ୪ । ଅରେ ଅରେ ମଦ-
ତେ । ଅରେ ଚୁମ୍ବନ ନୟନେ । ଥୋଇଲୁ ପଟ୍ଟନାୟକ ନୃସିଂହ ମନ୍ଦେ ।

ସ୍ବପ୍ନ ସିଦ୍ଧି ବେଶ୍ୟା ।

ଚନ୍ଦ୍ରଶିଖର ଚେତେବେଳେ ସିଦ୍ଧା ହୋଇଥାଉ ମୋହପସ । ତୁମ୍ଭ
 ପୟୋଧର ଉପରେ ଗୋବର ନୃତ୍ୟ କରୁଥାଉ ତାସରେ । ଗୋସ ।
 ତାହା ତୁମ୍ଭେ ବାଦବର । ଭଲ ବୁଝୁ ମାଷାମଣି ଜାତର ଶୁଭ ବେଶ୍ୟା
 ସେହୁକ୍ଷର ରେ । ୧ । ତାହାର ହାଲୋକ ହୋଇ ନାହିଁ ନାହିଁ କରୁଥାଉ
 ତାହା ଦେଖି । ଚେତେବେଳେ ମୋର ହୃଦୟ ସେମନ୍ତ ହୃଦୟ ଚର୍ଚ୍ଚିତ
 ସାକ୍ଷୀରେ । ଗୋସ । ତୁମ୍ଭେ କରୁଥାଉ କର । ତାହା ରଖିବାରୁ ମହା-
 ହୁଙ୍ଗ ବ୍ୟାଜେ ଦୁଇ ନୟନସଂସ୍ପର୍ଶରେ । ୨ । ତାମରସ କର ବେଳେ
 ବେଳେ ତୋର ନୟନେ ମୋହର ଗାୟ । ଗୋସେ ମୋ ନୟନ ବ-
 ସରରେ ମୋର ବର୍ଣ୍ଣେ ମୁଖ ଦେଇ ଫୁଲ ରେ । ଗୋସ । ଚହଁ ତାତ
 ଯେଉଁ ସୁଖ । ତାହା ଜାଣିଲ ଲୋକ ତାହା ଜାଣଇ ନ ଜାଣଇ ପଦ୍ମ,
 ଲୋକରେ । ୩ । ତୋ ଶୁଭ ଚରଣ ଚଉଠି ଚନ୍ଦ୍ରମା ଚନ୍ଦ୍ରମା ଚରଣେ
 ବସି । ଶରଦ ସେନ ଶୋଧି ବର ଦେଇ ସେ ଶୁଭ ମୁଗମଦ ଘସି ରେ ।
 ଗୋସ । ଚହଁ ଭୁତେ ଦେଇ କର । ଚହଁ ବସାହା ବୋଇଲୁ ବସ-
 ଧର ମନେ-ତ ନ ସୁବ ତୋର ରେ । ୪ । ଚରଣତର ଚରଣ ନୟ-
 ନେ ତୋ ଅଞ୍ଜନ ରଞ୍ଜନ ସର । ଚହଁ ଅଧରେ ଲାଗିଲେ ଯାହା କରୁ
 ତାହାରୁ ମନେ ନ ଧରୁ ରେ । ଗୋସ । ଭଲେ ନ ଯାଇ ସେ ମନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଶି ଚରଣିକ ପଞ୍ଚନାୟକ-ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ରେ । ୫ ।

ସ୍ବପ୍ନ ବନ୍ଦନାଞ୍ଜ ।

ଅତନୁ ଦେବ ରେ-ହେ ଅଶବତ ହୋଇ । ଶୁଣି ଶୁଣି ହୋ-
 ଈରୁ ମୋ ମୁଖରୁ ଅଜାଇ ରେ । ଧନ, ସତ ସୁବୋଧନା । ଅଶି ହୃଦେ
 ଲଗାନ୍ତେ ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଲଗାରେ । ୧ । ଅଲପ ଅଲପ ବର ଅଭୀଷି-

ପୌରାଣ-ବିଶ୍ୱାସସ୍ତବ ।

୩୫

ରତ । ଅନ୍ଧ କାହିଁ ଗୋର ଜାନ୍ ଯାବନ୍ ସୁବଦ୍ଧ ରେ । ବଧୂ । ଅମ୍ଭର
ଅବଦାନ । ଭବନ ଅଗ୍ନେ ସମସ୍ତେ ଶୁଭର ରସନା ରେ । ୮ । ଅଗ୍ନିର୍ଯ୍ୟର
ଅବଦାନ ମୋ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରବଣ । ଅମ୍ଭର ରସରେ ସୁଖ ଅତି ବଦଳି
ରେ । ବଧୂ । ଭୁବିଷ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନ । ଅମ୍ଭର ଭୁବନ ଦେଲୁ ଭୁବିଷ୍ୟ
କାମ । ୯ । ଭୁବୁ ଜାନ୍ ଭବନ ବଞ୍ଚିଲ ଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦ । ଅନ୍ଧ ମୋ ବଦ-
ଣ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଲୁ ଧନରେ । ବାଳା । ଅଭୟର ଦେବ । ଅସୁର
କୋହଲ ମନ କାମ ପଥେ ହଲରେ । ୧୦ । ଏଣୁ ଦେଖୁ କୁମ୍ଭର
ଶୁଭର ଅଭିଷେକ । ଅଗ୍ନେ ଅଗ୍ନେ ମିଶାଇ ଅମ୍ଭର ବଳମାନ ରେ ।
ବାଳା । ଅଭୁବ ପାଇବ । ଅଭୁବୀ ନିଶ୍ଚୟ ପଞ୍ଚନାୟକ ବଦ ରେ । ୧୧ ।

ସୁଗ ବେଲୁଲ ।

ଭାଲେ ହେ ନୟନ ଦୋଳଇ ମୋର । ଦୋଳ ପୁଣିଗଲ ଭୁବନ-
ସର । ଭମ କ ମଣ । ଭଳ ପଡ଼ିବାକୁ ରହୁଛି ପ୍ରାଣ । ୧ । ଭାଲ ଶୁଭ-
ଆର ବେଳ ବାହୁଡ଼ା । ଭଳ ପଡ଼ିଆର ଲେଟଣି ଜୁଡ଼ା । ଭାଲେ ସୁ-
ମୁଖ । ଭାଲାଇ ଦରବ ଦେଲ ଏ ଦୁଃଖ । ୨ । ଭୁଲ ଲାଗିଥିଲୁ
ନୟନ ରୁଜ । ଭାଲେ ମୋ କୁଦରୁ ପଡ଼ୁ ଅଭିଜ । ଭୁବିଷ୍ୟ ।
ଭାଲେ ଦେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦୋ ଶୁଭ ବଦ । ୩ । ଭୋବାଇ ଅଧରୁ ଅମାୟ-
ରସ । ଭାଲେ ପ୍ରାଣବନ୍ଧ ବଲୁ ନୟନ । ଭୋଲ ବାଳଣୀ । ଭାଲେ
ପ୍ରାଣବନ୍ଧ ମି ଭୋର ନିଶା । ୪ । ଭାଲ ଶୁଭାଗିରେ ଅଳପ ଦୟ । ଭମ
କୋହେ ଅଗ୍ନେ ସୁଧା ବରଣ । ଭଳ ବବେବ । ଭାଲେ ନିଶ୍ଚୟ
ପଞ୍ଚନାୟକ ।

ସୁଗ ବରୁଣାଣ

ଜାତମ୍ଭ ବରଦଶଣ ଭୁବନେ ବନେ । ଭାବ ମୋହେ ବରଦ

ବହୁନ୍ ଯାହା ବର୍ଣ୍ଣେ । ଦେବଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେହି । ଦୋହାରୁ ଲୋଭ
 ତୋର ସୁରତରେ ମନ । ତାତରେ ବଡ଼ ବୋଲୁ ମନିକ ମୁକୁତ
 ଦେବଲକ୍ଷ୍ମୀରେ । ୨ । ତୁମରୁ ଦେଶର ସବୁ ମହାର ଅନାହିଁ । ତ-
 ତୁଆର ଚରଣରେ ଲୁଚି ଯିବା ପାଇଁ । ଦେବଲକ୍ଷ୍ମୀରେ । ୩ । ତୁମର
 ମଦନପୀତା ସହରରେ ବେତେ । ତେଲରେ ବୋଲୁ ବୋଧ ବର-
 ଥର ମୋତେ । ୪ । ତେର ମୁଁ ଶ୍ରବଣ ତୋର ସନ୍ଦେଶରୁ ସବୁ ।
 ତୋଳେ ପଞ୍ଚକାୟର ନୃସିଂହ ତୋତେ ଭେଣି । ଦେବଲକ୍ଷ୍ମୀରେ । ୫ ।

ସୁଖ କାନ୍ଧି ପଞ୍ଚକାଳ ।

ଠେଣୁନର ତୋ ଠାରୁ ବହୁବାର ଠିକେ ମୋ ହୃଦୟ ଜାଣେ ।
 ଲୋକରେ ଯଦୁ ଅବିଚାରେ ମର ମାରୁଛୁ କଷମ ବାଣେ ରେ । ଅରେ
 ଧନରେ । ଠିକେ ଜାଣି ତୋ ମନ ରେ । ଠିକେ ଜାଣି ମୋହରୁ
 ଦେଲୁ ବଲୁ ଅଣ ଅବଧାନ ରେ । ୧ । ଠାକେ ଠାକେ ତୋହ ମୋହ
 ପ୍ରାଣ କଥା ଦୋହଲତ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତର ରେ । ଠିକେ ବଲୁ ଦୁଷ୍ଟା ଏବେ
 ଦୋହଲୁ ଠିକେ ଦେଖି ତୋର ରେ । ଅରେ ଧନରେ । ଠିକେ
 ତୋପୀବର ପ୍ରମରେ । ଠିକେ ବର୍ତ୍ତୁଲ ସଦନ ବଠିକ ନ ଶୁ-
 ଲର ନିଶ ମୁନରେ । ୨ । ଠାକି କର ଠାକୁସଣୀ
 ମୋର ତୁ ମୁଁ ଠିକେ ତୋ କଣ ଦାସରେ । ଠିକେ ଶ୍ରୀତ-
 କାଳେ ସରଥା କର ସେ ଶ୍ରୀମୁଖ ଶାନ୍ତି କଥାରେ । ଅରେ ଧନ-
 ରେ । ଠିକେ ଜାଣି ତୋ ମନ ରେ । ଠିକେ ଯେ ପୁଣି ପକଳ
 ସୁଦାସ ପ୍ରସରର ଦନ ଦାନରେ । ୩ । ଠିକେ କବର ତୁ ସକାନ୍ତ ବସ୍ତ-
 ରେ ଠିକେ ଠିକେ ବୋଲୁ ନାହିଁ ରେ । ଠାକୁ ଯାଇଁ ପୁଣି ମୁରୁରେ
 ବୁଝିଲେ କଷ ମୋ ମୁଖରୁ ଶୁଣିରେ । ଅରେ ଧନ ରେ । ଠିକେ

ସୁଦା ଯାଏ ପୁଣ୍ୟ ରେ । ଠିକେ ବହୁ ତୋ ଲବଣ୍ୟ ବଚନ ଶୁଣି-
ସୁଦା ମୋର ବଞ୍ଚିବେ । ୪ । ଠିକେ ଶୁଣି ପ୍ରାଣ ବଦଳି ପଦେ ଶୁଣ
ମାତୁଆର ଦସରେ । ଠିକେ ଅନୁରାଗ ଲବଣ୍ୟବାଣୀ ତୋ ପ୍ରତି-
ପଦେ ଥାଇ ରସରେ । ଅରେ ଧନରେ । ଠିକେ ତୋ ମହିମା ଧନ-
ରେ । ଭିତେ ହସେ ପଞ୍ଚନାୟକ ନୃସିଂହ ଠିକେ ଦେଇ ଶ୍ରୀରାମକୁରେ ।

ସୁଦା ବେଦାର, ପଞ୍ଚନାୟକ ।

ତୁମ୍ଭେ ଥିବୁ ପଞ୍ଚନାୟକ । ଶ୍ରୀରାମବାଣୀ ମୋ ନେତ୍ରପ୍ରଭା । ରେ
ସୁଦର । ଶେଷ ରସା ମୋର । ଶାନ୍ତି ଦରଦ ଦେଇ ଅନୁର । ୧ ।
ତୋପାଁ ତନୁ ତୋ ଲଳିତେ ଦେଇ । ଶ୍ରୀରାମ ସିନ୍ଦୂର ଦେଇ ରସାୟନ ।
ରେ ସୁଦର । ଶେଷ ବହୁ ସାଦା । ଶାନ୍ତି ମୋ ହୃଦରେ ଲଳିତ
ଭାବ । ୨ । ଶେଷ ସେ ହୃଦରେ ରହିଲେ ତୋତେ । ଶାନ୍ତି ସାତ ସାତ
ବୋଲୁ ସେ ମୋତେ । ରେ ସୁଦର । ଶେଷ ନିଅଇ ବଳେ । ଶାନ୍ତି
ପୁରସରେ ନ ରହୁ ବୋଲେ । ୩ । ଶେଷ ବିନୟ ରୁ ନ ବହୁ ଦେବେ ।
ଶାନ୍ତି ମଣି ମୁଁ ମାତ୍ର ସୁରଦେ । ରେ ସୁଦର । ଶେଷ ତୁମ୍ଭେ ତେଇ ।
ଶାନ୍ତି ଅଲଙ୍କାରମାନ କରଇ । ୪ । ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀରାମ ସୁରେ ସେ ରହୁ ।
ଶେଷ ସ୍ବେଦ ସାର ସର୍ଥରେ କହୁ । ରେ ସୁଦର । ଶାନ୍ତି ଦୋଷ ଏକକ ।
ତଳେ ନରସିଂହ ପଞ୍ଚନାୟକ । ୫ ।

ସୁଦା ପଞ୍ଚନାୟକ, ପଞ୍ଚନାୟକ ।

କବି କବି ରସ ଅତରୁ ସେତେ । କବିତାଶୋଭା ତା କହୁ
ଦେବେ । କବି ପଞ୍ଚନାୟକ ନୟନ ରୁଚି । ନୂତନ ସ୍ବର ନ ପାରି
ଦେଇ । କବିତା ସାହିତ୍ୟ । କବିତା ମାତ୍ର ରାଧାସି ଧରଇ । ୧ । ନ ପୁରୁ

୧। ଶୁଭ ସ୍ବପ୍ନ ଥରେ । ସୁନ୍ଦର । ୨। ହୃଦ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖେ ମୁଖ ଦେଇ ନୋ-
 ର ମୋରାଣି ଶୁଭ ସୁଖମଣି । ହାତ ସଙ୍ଗରେ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଗଣି । ହୃଦ-
 ରେ ମୋଁ ଅନ୍ତଃକୋର ହୋଇ ଶାନ୍ତି ଅଟଇ ବର ଦାଣ୍ଡରେ । ସୁନ୍ଦର ।
 ୩। ସୁକୁମାର ଶୁଣି ବସିଲୁ । ହାତବାରେ ଯେ ମୋ ଅଙ୍ଗେ ମିଶିଲୁ ।
 ହସନ୍ତେନନ୍ଦ ଦେବଦାସେ ରସାର ବସନ୍ତରେ ରହିଲୁରେ । ସୁନ୍ଦର ।
 ୪। ହାମରାଜ ପ୍ରାୟେ ହେଉଛି ଶରୀର ସୁନ୍ଦର ମନେ ତୋ ସେ-
 ବୁଣ । ହରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କେଉଁ ତରଙ୍ଗ । ହୃଦ ହୃଦ ପ୍ରାଣ କଷ୍ଟେ-
 ଯିବ ଜାଣ ବୁଦ୍ଧ ଚରୁସାଧନାଣରେ । ସୁନ୍ଦର । ୫। କେବଳ ତୋ ମାସେ
 ଜାଣାମଣି । ହୃଦ୍ଦା ଲଗା ଅମୃତ ଲୁଚୁବେଣୀ । ହିମାଳୟ ଶେଷେ
 ସୁଖ ଉପୁଜଇ ମନ ସିନା ଅଛି ଜାଣିଲେ । ସୁନ୍ଦର । ୬। ହିମାଳୟ
 ତୋହସ୍ତେ ଶରୀରେ ତୋ-ସେ ଲୁଚଇଲୁ ଏବେ ମୋତେ । ହୃଦୁଅଛି
 ବସି ଅନୁବଦ୍ଧେ । ହୃଦ ଗଣି ଦେବ ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ଦେଖିଲେ
 ଯିବୁ ପରତେରେ । ସୁନ୍ଦର । ୭। ଶାଳବନ୍ତ ଶୁଣୁ । ହୃଦ ତୋର । ହୃଦ
 ଦୟାଲୁ ବେଦେ ମୁନ୍ଦର । ହିମାଳୟ ପଞ୍ଚକାୟକ ନରସିଂହ ମନରେ
 ନୋବେ ଅବୁଦ୍ଧରେ । ସୁନ୍ଦର । ୮ ।

— ❁ —

ଶ୍ରୀମତୀ ସୁମତୀ—ସଦାଶିବ ।

ଯେଉଁବନ ଗୋଟେ ଜାନ୍ତରେ ବସାଇ ନିବଡ଼େ କଲ ଅଭିଜ୍ଞ-
ନ । ଜାଣୁ ମଣି ମୋତେ ସେହିମଇ ବହୁଦେଲୁ ଗୁରୁ ସବୁ ତୁମ୍ଭେ ।
ଶାବନ ସଫଳ ଅଭିଜ୍ଞରେ ସଞ୍ଚି ସେଇବ ସୁମର ମୋକର । ଜାଣୁମଣି
ମାତା ଉଦହର ବର ଅଭିଜ୍ଞର ରର ସମର । ଶରଣ ବେଶି ଯେ ନ
ସହ ହରଇ ଧରୁ ତୁ ମୋତେ ସରରେ । ଶାବନ ଧନ ଦକ୍ଷେ
ଉଡ଼ ବୋଲି ଯେ ମଜଲି ରସେ ସରରେ । ଶାବନ ନେବାକୁ

କହୁଅ ଅନ୍ତର ଦୋର ଦୋରକୁ ଅନ୍ତର । ଚନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁର ଲକ୍ଷଣେ
 ଦୋର ବହୁ ଦୋରକୁ ଅନ୍ତର ଅନ୍ତର । ୧ । ଝୋଟି ଚନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁରେ ଦୋ-
 ଟୁକ ରହଇ ଦେଶେ ମୁଖରେ ମୁଖ ଦେଇ । ଯେତେ ଅନ୍ତରରେ ସେ,
 ମନ୍ତେ ସୁରଇ ତୋ ଅନ୍ତ ସନ୍ତ ତା . ଜାଣଇ । ନିଆର ଶାଶ୍ୱତ
 ବସନ୍ତ ରସାଇଇ ସୁମା ତୋତେ । ତତ ଅନ୍ତେ ଅନ୍ତେ ବାସନ୍ତେ-
 ରଙ୍ଗେ କ ସୁଖ କ ଦେଇ ମୋତେରେ । ୨ । ଯାଉ ଏ ଜୀବନ
 ତୋହରୁ ଧନ ସୁଖେ ସୁଖେ ରହୁ ଲାଭ । ଚନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ଦୋର ଶ-
 ଚାର୍ଯ୍ୟ ସୁମନ ଧନରେ ବାକୁ ରହିପଇ । ଯାଇ ସତେ ତୋହସଙ୍ଗେ
 କାଳାରଙ୍ଗେ ନେଇ ସଖି ଦନମାନ । ଜଗନ୍ନାଥ କରେ ଅଧର ନୁହଇ
 ଶବନ ସୁରେ ପ୍ରାଣଧନ । ୩ । ତତ ଯାଉଥାଇ ଶାଶ୍ୱତେ ତୋହର
 ଜଳେ ଭକ୍ତି ହିନବସନ । ଯେଉଁଦିନ ଯୋଗେ ପଡ଼ୁ ମୋ ନୟନେ,
 ଲାଗେ ନୂଆଁରୁ ଚନ୍ଦ୍ରାନନ । ଜଗି ଅବତାର ଶୋଭା ତୋ ଦେଖିବ
 ମନେ ନ ଯାଇ ପରତେ । ଜୟଅଛି ପଞ୍ଚକାୟୁକ ନୃସିଂହ ବଞ୍ଚଇ ନାମ
 ଅବରତେ । ୪ ।

ସୁଗ ଚନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁର ଅ, ତୋଡ଼ ପଞ୍ଚକାୟ ।

ସୁଗ ତୋତେ ଯାହା ନ ଯାଇ ଜୀବନ ଶାର ବଇ ମୁଁ ତା ଦେଖୁ ।
 ହଇଇ ରମଣୀ ସୁମା ଶିବେମଣି ତୁ ସିନା ମୋ ମନ ଜାଣୁ । ହଇ ଚନ୍ଦ୍ର-
 ଶେ ତୋହର ଅଛି ମାନସିତେ । ହଡ଼ା ହଡ଼ି ଦେଇ ଦୋର ମତେ
 ମନେ ହୁଏ ମଣ୍ଡୁଲି ଲେହେ । ୧ । ସୁଗ ପସ ଦୋର ସେବା ବଇଲେବ
 ରହରେ ଅସି ଦେବେ । ହଇନେ ଏକଥା ସହଜ ବାସ୍ତବ ହଡ଼ା-
 ହଡ଼ି ପସ ଦେଖେ । ହୁଅ ବଲେକ ମୋ, ଶ୍ରୀବି-ଅଭିମାନମାନେ ।
 ଶାଶ୍ୱତ ପଦେରୁଦ୍ରାୟେ ଦୋର ମୋର ପ୍ରତି ଅବମାନେ । ୨ ।

ତେ । ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି ସେତେ ବନ୍ଦୁ ସୁରତ ସମର । ତୁଁ କେତେ ଅନୁରା-
ଗେ । ଚନ୍ଦ୍ର ପାଞ୍ଜରୀବ ନୃସିଂହ ଗୀତେ ରଖେ ।

ଶୁଭ ଘଣ୍ଟାବଦ ।

କରନ୍ତରେ ଏହି ଚନ୍ଦ୍ରା ନ ଗଲା ରେ ମୋର ମନୁ । ଚନ୍ଦ୍ରନି ବା-
ରେ ପ୍ରସନ୍ନେ ସ୍ଥରୁ ତୁ ନିବ ରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ୧ । ନିମେଷ ବୋଧେ ଏ ଯୁବ
ମୋତେ ରେ ବୋଧେ ନ ଦେଖି । ନିର୍ମଳ ହୃଦୟା ମୋତେ ପାଶୋ-
ଇଲୁ ରେ ମୁଖେ ଦେଲୁ ଦୁଃଖୀ । ୨ । ନିତମ୍ବବଦନ ଦେନେ ନିଷି-
ଦେଶରେ ବୋଇଲ । ନିବ ସ୍ନାତା ବରଇ ତାହା ଶବ୍ଦ ବହୁତ ରେ
ଦୋଷ କଲ । ନାନାଦା ବୋଇଲୁ ନ କହ ଏ ମୋର ବଡ଼ ପଣ ।
ନୋହୁରେ ସୁରତରେ ମନଦୁଃଖ ମୋର ଦେ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ । ୩ ।
ନାଶିଲ ବୋଲି ଧନ ରେ ସେତେ ମୁଁ ଶୁଣୁ କଲ । ନୃସିଂହ ପାଞ୍ଜରୀବ
ରଖେ ରେ ଏ ଗୀତ ରସବନ୍ଧା । ୪ ।

ଶୁଭ ବାମୋଦ ।

ସହନସନ ଶ୍ରୀ ଘୋଡ଼ା ଘେନି ସିକ୍ତରେ ବାଲକ ମଝିଲ । ସଠାଇ-
ଶୁଭ ଦମନ ଏବଶଣ ସେ ସୁଖ ତେଜଲ । ୧ । ଘେନିବୋଲେ
ମୋତେ ଘୋରବରଣରେ ନ ଦେଉ ନ ମୁଖ । ଘୁଷୁ ବସିଥିଲେ ରୁଷିଲ
ପ୍ରସନ୍ନେ ନ ଡେରୁ ତ ମୁଖ । ୨ । ଘନ-ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଶୁଣିବେ ତୁମ୍ଭେ
ଅଭୟନ ବରୁ । ଘୁମାଇ କହୁନରବ ମୋ ହୃଦରେ ବସାଇ ରମ୍ୟୋ-
ରୁ । ୩ । ଘନଶାନ୍ତ-ଅସ୍ମେଧରୁ ଶପ୍ତପଡ଼ୁଥାଇ ସେ ବସନ । ଘେନି ମୁଁ
ହୃଦରେ ନିବଡ଼େ ଭାବିବେ ବସଇ ମୁମୁକ । ୪ । ଘେନି ପଲକେ

ଶିଖରେ ଯେତେ ଦେବ ବରଦ ସମନ । ସେହୁସ୍ଥ ସଞ୍ଜୁକାମୁଦ
ଦୁଇଟି ଦୁବର୍ଣ୍ଣ ରଜନୀ । ୫ ।

ସ୍ବପ୍ନ ଚୋଡ଼ି ଅସାବଧ ।

[illegible]

ସ୍ବପ୍ନ ଦେଦାସ ବୌଦ୍ଧ ।

ଶୁକ୍ରବାର ଉଦ୍ଧବଦୋଳ । ଖେଳାଇ ଖେଳାଇ ସୁଦ୍ଧା ସେ
 ବାଜା । ଧନରେ । ଶୁଣୁଛୁ ଯେ ସୁସୁଖରେ । ଆ ଖେଳେ ବାଜୁ
 ନିଜେ ହୃଦୟଦୋଳ । ଶୁଣାଯିତାଇ ପାଦପାଦୁକ । ଖେଳାଇ । ଶୁଣି

ଭୌତିକ-ପଦ୍ମୋଦୟ ।

ସୁଦୃଶ୍ୟେ ଉଦୟିଣୀ ମାଳାରେ । ୨ । ଶେଷେ ବହୁବୃତ୍ତେ ଗୋପନେ
ଦୋର । ଶେଷରେ ସଂସାରେ ଚରୁଣୀ ନାହିଁ । ସଜନ । ଶେଷ ଦୋର
ସାର ମନେ ନ ଦୋର । ୩ । ଶେଷରେ ଶବ୍ଦ ବସନ ଦୋର । ଶେଷ
ସି ଦଅନ୍ତେ ମଧୁର ବଦନ । ସୁନୟ । ଶେଷ ଦରବସନୁ ଶୁଭୁଷା । ୪ ।
ଶେଷ ଦୋରକୁ ସବୁ ବଦନେ । ଶେଷେ ନିରସିତ ପଞ୍ଚନାୟକ ।
ବସନ । ଶେଷ ଦୋରଥ ମନକୁସିନୀ । ୫ ।

ସ୍ବପ୍ନ ଚନ୍ଦ୍ରାବିରବ ।

ବେଳେକାଳେ ବୁଝିଲବେଳି । କଳାକାୟସି ଦୋମଳ ଲୁଗି ।
ବେଳେକାଳେ ଆସି ଦୋରଲବଦେଶୀ । ତୋଥଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ନ ରସିରେ
ବିଶୋର । ୧ । ବେଳେ ବୁଝୁଥାୟୁଦ ଲୁଗା । ବୁଝିଲବଦେଶୀରେ ରଖ ।
ବେଳେ ବନ ଯିବ ବଳବଦେଶୀ । ସାର ଦେଶିକ ଦୋର ମାମୁଣ୍ଡରେ ।
ବିଶୋର । ୨ । ବ ବେଳେ ନ ବସନ ବୁଝି । ବ ନ ବରଲବସନ ବସ ।
ବସ ଯେ ଥିଲ ବରଣାକୁ ଅବସ । ବେଳେ ବସନୁ ଲବଣ୍ୟବସରେ । ୩ ।
ବୁଝୁଥୁବ ସେ ବସି ବସନ । ବେଳେ ବୁଝୁଣା ବୁଝୁ ଦୋର । ବେ-
ମନ୍ତେ ବେଳେ ଏବେ ଏବେ ନିଶ୍ଚୟ । ବେଳେ ଅପସ୍ୟ ଦୋର ମୋ-
ରରେ । ବେଳେ । ୪ । ବେଳେ ବେଳେ ସେ ଦୋରୁଛି ମୋହ । ବେଳେ,
ସହବ ଦୁଃଖ ଏବେବ । ବେଳେ ନିଶ୍ଚୟ ପଞ୍ଚନାୟକ ଦୋର । ସନ୍ଦେଶ
ବେଳେ ସନ୍ଦେଶରେ । ବେଳେ । ୫ ।

— * —

ସ୍ବପ୍ନ ଚନ୍ଦ୍ରାବିରବ, ପଞ୍ଚନାୟକ, ସଞ୍ଜୟନାୟକ ।

ବେଳେ ବେଳେ ବାମେ ଦୋର ବୁଝି ଶ୍ରୀ ସ୍ବାକୁ ପର ଚନ୍ଦ୍ରନାୟକ ।
ବେଳେକାଳେ ଶର ପୁରୁଷ ବୁଝିବ ବେଳେ ସନ୍ତତ ବାମୁଣ୍ଡରେ । ଅବେ

କୃତବଦନ । ତାହି ଥୁରୁ ଏକା ଚନ୍ଦ୍ରନାରେ । କାମେ କୋଇଥିରୁ
 ଚିତ ଶ୍ରୀକାରେ । ୧ । ଦେଉଥିରେ ଦଳେ କାମେ ବସବୋଇ ଥରକୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରୁ ମୋର । କର୍ଣ୍ଣେ ରସନାୟକ ମୋତେ ରାଜିବା ପାଶୋରକୁ ନ
 ଦିବରରେ । ଅରେ କାମଦାୟିକ । କରକୁମ୍ଭର ଉପସ୍ଥଳରେ ।
 ଦେଲେ କୁହୁ ଦୁବା ରଜନୀରେ । ୨ । ବୋଇଲଥୁକ ଶୁଣିଣ ମଧୁମ
 ସେ ଉପବିନେ ଦେଉଥିରେ । କହୁଁ କହୁଁ ମୋତେ କାତର ବୋ-
 ଈଶ ସାବଲୁ ସାନୁସରରେ । ଅରେ କମଳମୁଖି । କାମଦାଣ୍ଡେ ହୋ-
 ଈଥିରୁ ଦୁଃଖୀରେ । କାତରରେ ଭୁଞ୍ଜି ମୁଁ ସଖିରେ । ୩ । ଦେମକୁ
 କର ବାହୁ ଦବା ନିଶୀ କାମଦେବ ଦୁମୋଦର । କୃପା କରୁ
 ସେବେ କୃପାବାସୁଧ ଦେବେ ରହୁବ ଶରୀର ରେ । ଅରେ କରକ-
 ଟୋର । ତାହି ଦେଖିବ ତୋର ମାଧୁରରେ । କାମ ହୋଇଛି ମୋର
 ବଢିରରେ । ୪ । କୁରଙ୍ଗୀନୟନ କୋମଳେ ଦୃଷ୍ଟେ ଦେଲୁ ଯା ମୋତେ
 ଚୁମ୍ବକ । କାରଣ ହୋଇଛି ମୋ ଜୀବ ନେବାକୁ ବଲୁ ବୁଝି ଅକାର-
 ଶ୍ରେୟ । ଅରେ କୃପା ଦେବ । କାମଦାଣ୍ଡ ଦେଉଅଛି ନାଶରେ । କହେ
 ଧନୁର୍ଭୟ ଦଣ୍ଡଧାରୀରେ । ୫ ।

ସୁର ଅଦାଣ୍ଡ । ତାଳ ପଦପଠ ।

ଋଷନନୟନ । ଶ୍ରୀଶ ଉଦର ମୋ ଧନ । ଶ୍ରୀଶ ହୋଇଥିରୁ ମୁର
 କାଣ୍ଡ ଲଗି କୋଇଲବଚନ । ୧ । ଶଳ ଏ ବ୍ୟାପା । ପଣ୍ଡି ଦେଲୁ ହୋ-
 ର ଚନ୍ଦ୍ର । ଶିବମନ୍ତ୍ରଣ ମୋ ବ କରୁ ଥୁବଟି ହୋଇଣ ଏକତା । ୨ ।
 ଶ୍ରୀଶ ହୋଇ ଥୁରୁ । ଶିବଚଳକୁ ରରୁ । ଶାନ୍ତିବା ଶେଳବା ଦୃଷ୍ଟିବା
 ଶୁଭୁଷ ସର ପାଶୋରୁ । ୩ । ଶ୍ରୀଶ ସେ ସୁର । ଶଳ ବହୁ ଦେଲୁ ଦୁ-
 ଶ । ଶବ୍ଦସୁନନ ବୋ ଚୁମ୍ବକ ବହୁନେ ତାହି ମୋର ସୁଖ । ୪ । ଶେବ

କର ଧନ । ଶରେ ଲୋଚନ ଦେଖିବ । ମଣେଷରେ ଦୁଃଖ ଲଭୁଥିବି
କରେ ସଜ୍ଜ ନର ସୁଖ । ୫ ।

ସୁଗ କାପି । ତାଳ ଏକତାଳୀ

ଗଜଗମନ ମୋର ଗଲାର ଦ୍ଵାର । ଦେହେ ଦେହେ ଅସୁ ଯେ
ସଜ୍ଜତରେ ବେନ ମନରେ ମୋର । ୧ । ଦୁଗାର ତୋ ସେହି ଭବ ମୁଣି
ମୋ ମନ । ଗଜାଧରବନ୍ଧୁର ଶରରେ ମୋ ମନ ଦଉଛି ଛବ ।
ଯୋଗ କର ଅଧର ରୁମ୍ଭନ ଯାବୁ । ଗଲାରୁ ଗଲା ଭିତ ସଜନୀୟେ
ଗାଡ଼େ ସୁରତ ସର । ୨ । ମୁଣ୍ଡର ପୃଥୁ ସୁନ ପୁଟି ବସନ । ଗଲ ଯେ
ବସୁଥାଇ ସଜନରେ ଜଗନ୍ନାଥର ଚିତ୍ର । ୩ । ଗାଡ଼େ ମତେ କରୁ
ସୁରୁଷାଦିତ । ସୁରୁଛି ତାହା ଏବେ ଭଣିଲେରେ ସଜ୍ଜନ ପ ଏ ଗୀତ । ୪

ସୁଗ ଅଶାବସ୍ୟ । ତାଳ ଏକତାଳ ।

ସଜନୀୟନା ତୁ ମୋତେ ବୋଲ ଅଛି ଯାହା । ଦେନ କର ନିର-
ଦ୍ରରେ ତହିଁ ଅଛି ଭାବ । ସାଟସୁନ ରେ । ଦୋର କାମସର ।
ଦେନୁ ଅଛି ମୋର ପ୍ରାଣ ବେ କରବ ପାର । ୧ । ଦେନା ଦେନ
ଏତା ଜାଣୁ ତୁ ମୋର ଜୀବନ । ଦନ ଦନ ଦେଉ ଆଉ ମୋ ମୁଣ୍ଡେ
ରୁମ୍ଭନ । ଦନକେଶିରେ । ଦୋହାଉ ବଦନ । ଦାସି ଦେଉଛି
ହୃଦୟ କର ତା ଚନ୍ଦ୍ରନ । ୨ । ଦନାଦନ କାଳେ ଦତ୍ତବତ ଶୁଣି କର ।
ଦେନ ଯେ ମୋତେ ଭିତକୁ ରେ ତମ୍ଭବ ଗୋର । ଦାଟ କରୁ ରେ ।
ଦନ ସୁଗ ଦାସି । ଦୋର କାମସୁଖେ ତ ବେ ପକାଇରୁ ସହ । ୩
ଦତ୍ତଏ ସେ ମୁଁତୋତେ ନ ମୁରୁଛଇ ବାଲା । ଦେନ କର ଆଉ
ମୋର ବସନ୍ତମାଳା । ଦେନ କହୁ ଯେ । ଦାଟଗଲପନା । ଦୋସି

ନୌଷା-ଉପଦେଶ ।

୩୭

ପ୍ରଥମେ ସେହି ସ୍ଥଳ ବରୁଣ ଦେବତା । ୪ । ଘର ଦେଇଁ ସ୍ଥଳ ବରୁଣ
ତୋ ବଳା-ଉପାଦେ । ଘର ଘନ ବୁଝୁଣା ମୁଁ ତୋର ଦେଖୁଛି ।
ଦେବ ଶୁଣ ଯେ । ଗୁଣାଅ ନା ଶ୍ରୀତ । ଦେବ କହେ ବାମି-ଉଚ୍ଚ
ବିଷ୍ଣୁ ନରପତି । ୫ ।

ସ୍ବର୍ଗ-ପାତ । ତାଳ ପଦପଠ ।

ନାଗସ୍ବରର ରବିନ ହେ । ନବଘନ ଗୁହଁ ଦିନେ ବରୁ ମାତ
ନାମ ନ ଥିବ ତ ମନ ରେ । ଅରେ ନବ ବସୁଷ୍ଠି । ଚରନ୍ତରେ ତୁ ନିମ୍ନ
ହୃଦୟବାସି ରେ । ନେତ୍ରରଙ୍ଗେ ବସ ବରୁ ବସି ରେ । ୧ ।
ନବସଙ୍ଗମେ ତୋହର ରେ । ନାହିଁ ନାହିଁ ବର ବଦନ ବଦାର ବ-
ରୁ ସେ ମୋର ଅକରରେ । ଅରେ ନେତ୍ରପ୍ରସନ୍ନା । ନାହିଁ ନାହିଁ
ତୋର ଶୋଭା-ସୀମାରେ । ନାଗସ୍ବରଣେ ଗୁହଁ ରସଧାମା ରେ । ୨ ।
ନୟନେ ତୋ ଗୁପ୍ତ ଦେଖି ରେ । ନିଶି ଦବା ସେତେ ଦୋହଁ ଆଉଁ
ସୁଖି ଚହିବ ମଦନ ସାକ୍ଷୀ ରେ । ଅରେ ନାଗସ୍ବମଣି । ନ ସୁରୁକ୍ତ
ତୋର ଗୁପ୍ତ ଗୁଣ ରେ । ନାହିଁ ଉପମା ଘନ ଧରଣୀ ରେ । ୩ ।
ନ ପାଇଁ ତୋ ଶୁବ-ରସ ରେ । ନରନ୍ତରେ ମାର କାହିଁକି ହୃଦୟ
କାସ ଦେବ ତୋର ଦାସ ରେ । ଅରେ ନବନ ନେତ୍ରି । ନବଦୟା
ବନବସୁଧାନ୍ତି ରେ । ନିଶି ଦବା ତୁ ମୋ ବେଳପାନ୍ତି ରେ । ୪ ।
ନେବ ଦେଷନେ ମୁଁ ଦିନ ରେ । ନବଘନ ଘନ ବରନ୍ତେ ମୁର୍ଦ୍ଧନ
ତମୁ ତୁ ମୋର ବଦନ ରେ । ଅରେ ନେତ୍ରସମ୍ପଦ୍ରି । ନାହିଁ ତୋର
ଅଦଳ ମୋର ଘନ ରେ । ନୃପରଞ୍ଜ କହେ ବାମି ଶ୍ରୀତ ରେ । ୫ ।

ସ୍ବର୍ଗ ପଞ୍ଚମବସୁଧା । ତାଳ ପଦପାଠ ।

ତନ୍ତ୍ର ଗୁହଁ ତନ୍ତ୍ରମୁଖି ନିଶା ଅନ୍ତେ ଦୋର ସୁଖି ଚରବ ଧରନ୍ତୁ

ମୋର ଅସି । ମୁଁର ତୋର ବଦନ ବାମବାଣେ ଦେଇ ଛବି ଚନ୍ଦ୍ର
 ଶୁକ୍ର ଅଙ୍ଗେ ଗଲୁ ମିଶି ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ । ସ୍ନେହ-ଦର୍ଶନ ଶୁଣି
 ତମକରୁ ଧରି ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ତ ସ୍ବରେ ଏ ଦଳା ରଜନୀ ରେ । ୧ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରର ତୋ ଦାସ-ରସ ଦେଇ ବରଦଳ ବସ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ତୁ ଅଛୁ
 ମୋଦର । ତୋର ତା ଚନ୍ଦ୍ର ଜାତ ବାଣେ ଚନ୍ଦ୍ରଅଳ୍ପ ବାତ ଚନ୍ଦ୍ର
 ତୋ ଶାଶୁ ବୋଧେ ବାହାର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ । ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର
 ତାହା ବରଦଳ ବେଦନା ରେ । ଶୁକ୍ର ଶୁକ୍ର ଦେଶେ ଗଲୁ ସୁନ୍ଦରୀ
 ରେ । ୨ । ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାସୁରେ ବସିଲୁ ନୁଁ ତୋ ଅଙ୍ଗରେ ଶାଶୁ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଦେଇ ଅଛି ଯାହା କହୁ । ଚନ୍ଦ୍ର ତ ତୋତଳୁ ତାହା ମୋତାରେ
 ଦେଲୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ । ଚନ୍ଦ୍ରଦାସେ ମାନ ମନେ ନାହିଁ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରଗୋର ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ବାମବାଣେ ଦେଉଅଛୁ ଜାଣା ରେ । ଶୁକ୍ର ତୁ ଉଦ୍ରେକ ବସ-
 ଧର ରେ । ୩ । ଶୁକ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରର ତୋର ନିଜେ ଶୁକ୍ର ମଧୁକର ଶୁକ୍ର
 ତା ମୁଁ ଦେଉଥାଉଁ ସୁଖୀ । ତହିଁ ତୋ ବାମ ବାମାଣ ଚନ୍ଦ୍ର ନୟନ-
 ବାଣ-ଉଦ୍ରେ ବାଜ ମୋର ରହୁଅଛୁ ଲାଗି ରେ । ଶୁକ୍ରବଟାଣ ।
 ଶୁକ୍ରବଦନ । ଶୁକ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରଦିଶା ରେ । ଶୁକ୍ରବରଗୋର ବର ମୋତେ
 ରଖାରେ । ୪ । ଚନ୍ଦ୍ରଅଳ୍ପ ବାମମୋତେ ମୋଷାଣେ ନ ଦେଖି ତୋତେ
 ଚନ୍ଦ୍ରଦାସଧରଣ ବର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରଦାର ଦେଇ ମୋତେ ଶୁକ୍ର
 ଏଥୁଁ ଭୁଲିତେ ତଳ ନ ଯାଉ ଏ ମାବନ ମୋଦର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର-
 ମୋହନ । ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖରକୁ ମୋହୁ ଯାବୁ ଧରି ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦର ରଜ
 ଦ୍ରୁପ ରଣି ରେ । ୫ ।

ସୁଗ ଶୁଣିଅଛୁ । ତାଳ ଶବ୍ଦପଞ୍ଚ ।

ଶୁଣିବେ ବସି ମୁଁ ଥାଇ ସଖି । ଛବି ଦେଖି ଦେଉଥାଉ ସୁଖୀ ।
 ଛାଡ଼ିବଦନ ତୋଦାଶୁ ରମଣ ଛବି ଦୋରଅଳ୍ପ ବାମେ ଦୁର୍ଗା ୬ ।

କିନ୍ତୁ ସୁରୁତ୍ତମ । ଜୀବ ଏବେ ଦେବ ମାରି ନାହିଁ । ମୋର ଅସୁର
 ଶ୍ରଦ୍ଧାମୟୀ ତୋ ଦୁଃଖକୁ ପାରି ଦେବି ଯୋଗୁଁ । ସବୁ
 ସୁଖେ ମୁଁ ତୋ ପରିବାର । ନାହିଁ ଉଦ୍ଧବ କା ନ ଉଦ୍ଧବ ଯୋ । ୩
 ଜଗତମୋହନ ମୋତେ ଲୋଭୁଥାଇ ଅନନ୍ତରେ ଯାଉ ଦେଉଥାଇ
 ତୁ ତୁମ୍ଭ । ଜାତରୂପ ରୁମ୍ଭୁନ ତୁମ୍ଭେ ଦେଉଥାଇ ଅନନ୍ତରୀକ୍ଷେ
 ମୋରେ ତୁ କି କରୁ ମାନ ରେ । ସୁତାମଣି । ଜଣେ ପ୍ରାଣ ନେବ
 କରପଦ । ସୁତା-ରସ ଶୁଣେ ରଜ ନରେବର ରେ । ୪ ।

ସୁମ ଦକ୍ଷକାଣ୍ଡ । ତାଳ ମାଠ ପଡ଼ିତାଳ ।

ହିନବସନ ତୋ ଉଦର ବସେବି ତୋହସନ ଦେଇ ମୋର ।
 ହସଦେବନ ମୋର-ପ୍ରାଣ ନେଉଛି ଏହି ତୁ ଉଦ୍ଧବ ଧର ଯୋ । ୧ ।
 ହେତ ମରୁଥି ତୋ ବଦନ ନ ଦେଖି ଦଳ କି ସରଇ ମୋର ।
 ହାତପଦମୟା ବଳୟ ସେନ ମୋ ଗାଣ ତୁ ମୁଁ ତୋ ହୋସର ଯୋ । ୨
 ହରିବନ୍ଧୁ ମନେ ବାରେ ଦେଇ ତ ସସ ରଇତୁ ଧନ । ହାତୁ
 ବାଡ଼େ ମୁଁ ସେ ନିଗୁରେ ବସି ରୁଣୁଥାଇ ତୋ ବଦନ ଯୋ । ୩ ।
 ହିନବସନ ଅନ୍ତରତ ତୁ ମୁଁ ତୋ କର ଯେ କରୁ ଅଶ୍ରେଷ୍ଠ । ହିମିତେ
 କରୁନି ନୋହୁଛି ଅନ୍ତର ମନ ଅଛି ତୋର ପାଶ ଯୋ । ୪ । ହେତୁ
 ବୁଝିନି ସୁବଚନର ରେ ଯେତେ ଦେଇଅଛି ରତ । ହେତୁଅଛି ଶୁଦ୍ଧ
 ହୃଦୟବଦନ ରଣେ ରଜ ନରେବର ଯୋ । ୫ ।

ସୁମ ଦେବାର । ଜଳବଦାଣ୍ଡୀ ।

ଦେଉସୁର ଦେଲେ ଦଳ ନାମସ୍ତ ସ୍ବଚନ ରେ । ନ ପଡ଼େ ତ
 ତୋର ମନେ ରେ । ସୁନୟ । ବର୍ଣ୍ଣଦେବ ମାନରେ । ସୁନୟ । ୬ ।

ପୌଷ୍ଟ-ଚନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ।

ଶୁଣ ଅନ୍ତେ ମୋରେ ଚନ୍ଦନ ବହୁକୁ ସୁରତ ରେ । ଚନ୍ଦରେ ଚେନାଉଁ
 ତାହା ଘୋଷାବନ । କାସେ ରତନର ଗୋ । ଗବନ । ୨ । ୧
 ସବୁ ଯେ ଶରଦରେ ପରବ ଅନ୍ତର ଦେ । ଚନ୍ଦ୍ରରେ ମହେଶ୍ଵର ଯେ
 ଅମଣୀ । ମୋହର ଅବରେ । ରମଣୀ । ୩ । ଗବନ ଅନ୍ତେ ଶେ
 ତରୁ ନାହିଁ ନାହିଁ ରେ । ତ ଶୁଣିଲ ସେହୁ ବାଣୀରେ । ଜଗନ୍ନା
 ଥୁଲେ ମୋର ନାହିଁ ରେ । ନାମା । ୩ । ଚନ୍ଦ୍ର ଅଭିଜନ୍ତେ ଦେହର
 ଅନ୍ତେ ହରେ । ନୃପ ଧନନ୍ତରୁ ବହେ ଦେ । ରସେ । ୩ । ଗବନ ସ୍ଵା
 ର । ରସେ । ୩ ।

ସୁଗ ବାମୋଦା । ତାଳ ପ୍ରତିତାଳ ।

ଶାଣ ବଟାସି ରେ ତୋର ଶୁଭ ରସ । ଶେକ ମୁଁ ଦେଲି କରଅଳ୍ପ
 ବାସ । ୧ । ଶେକ ତୋକକୁ ଦେଲି ତୋହୁଁପୁର । ଶୋଷେ ପଦାନ୍ତ
 ମୋତେ ପୁଣ୍ୟପୁର ଗୋ । ୨ । ଶାବୋରଲ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଲି ରତନାଳେ ।
 ଶେକ ତୋ ମୁଖ ଚନ୍ଦ୍ରେ ବାମୋଦେ । ୩ । ଶେକ ତୋ ଶୁଭ ରସ
 ଏବେ ପ୍ରାଣ । ଶାଣ ସୁଧର ଶେକ ପ୍ରାଣାଣ । ୩ । ଶେକ ଶେକ ବର
 ଶାଣେ ଚନ୍ଦ୍ର ମୋର । ଶେକ ରସ କହେ ରଜ ନରବର । ୩ ।

ସୁଗ ପ୍ରଭାତ । ଅଠତାଳ ।

ଠାଳିନ ଗୋ ବୁଦ୍ଧ ଦେବ ଗୋ । ଠେକେ ମୋ ହୃଦରେ ରୁଦ୍ଧ
 ରତନ ପାଶୋ । ଠାଳିନୀ ଠାଳି । ୧ । ଠାଳ ସନର ବର୍ଜନ ଠାଳି ।
 ଠାଳିନୀ ଠାଳି ଠାଳି ଗୋ ଅନ୍ତେ ମିଶି ବରୁ ଅଭିଜନ୍ତେ ଗୋ । ୨ ।
 ଠାଳିନ ଅନ୍ତେ ମୋରରେ । ଠାଳ ବାମୋଦା ଠାଳିନୀ ଠାଳି ଦେବୀ
 ଠାଳି ମୋରରେ ଠାଳି । ୩ । ଠାଳ ବହୁବାର ଠାଳି ଗୋ । ୩ । ଠାଳ

୧୪

ଦୌର୍ଗନ୍ଧ୍ୟ-ନିବୃତ୍ତି-ପଦ୍ୟ ।

ହେବୁ ପ୍ରାଣେ ନରୁଷ କୋଟି ମୋତେ ଶୁଣି ଗୋ । ୩ ।
 ଚକାବେ ମୋରା ଧରି ଗୋ । ଠିଆ ହୋଇଥାଉ ସବୁମ୍ଭ ଦୁଃଖେ
 ଲବେ ରାଜ ଦୟାଳୁ ଗୋ । ୪ ।

ସୁଖ ବଦନାଶ । ତାଳ ପଦତାଳ ।

ଜାଣି କହୁବାର ମୁକୁଷ ସେତେବ - ଭୋଲାରେ ଲାଗିଛି ମୋର ।
 ଭାବୁଦୟନ ଏବେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ରାଶିକୁ ଗୋ ସମ୍ଭାର । ବନ୍ଧୁଗୋ ।
 ୧ । ଚନ୍ଦ୍ର ବାମ ମୁଖେ ମୋତେ ପ୍ରଦୀପି ହୋଇଲୁକ ଅନନ୍ତର ।
 ତମକୁ ମଧ୍ୟ ମୋର କେଉଁ କୋଷକୁ ବନ୍ଧୁ ଏମନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ର । ବନ୍ଧୁ ଗୋ ।
 ୨ । ତାକୁଆଉ ମାନବ୍ୟ ଗ୍ରାସକର ବଳବଦନାଶୀ ତେଜ । ଚନ୍ଦ୍ରମସ୍ୟ
 ବୋ ରସନା ବାଜିଲ ବସନ୍ତର ରସେ ମଧୁ । ବନ୍ଧୁଗୋ । ୩ । ଭୋ-
 ଲାଇଲି ତୋତେ ବ୍ୟାଧି ବସନ୍ତ ବୁଲେଇ ତୋଳାପ୍ରଦମା । ତବା
 ବଳ ମୋତେ ମନବୁସ୍ତ ଘେନୁଥାଉ ଗ୍ରାଣସୀମା । ବନ୍ଧୁ ଗୋ । ୪ ।
 ତାକୁବଦନାଶୀ ଶୁଣିଲେ ସେ ଚମକ ମୋତେ ଭଲ ଥାଉ ଧନ । ତ-
 ମକୁମଧ୍ୟର ସୁଖମା ଗୁଣି ରାଗିଲେ ରାଜ ସୁଜନ । ବନ୍ଧୁ ଗୋ । ୫ ।

ସୁଖ ବାମୋଷ । ତାଳ ଏକତାଳ ।

ଉଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚ ଦୃଷ୍ଟି ଦୃଷ୍ଟି ଅସୁ ସେ ଥାଉ । ତାଳେ ତ ତା ଦେହପଥେ
 ଦେଖିବ ଅଉ । ୧ । ଉଚ୍ଚ ସେ ଚୁଲି ବନେ ନୟନେ ଗୋର । ଉଚ୍ଚ-
 ବେଲି କଢ଼ିଲୁ ଗୋ ମଜା ମୋହର । ୨ । ତାଉ ଗୋର ଲେଖଇ
 ତୋ ବୁତେ ଚନ୍ଦ୍ର । ଉଚ୍ଚବାମ ଉଚ୍ଚତାଳ ତା ଦୃଷ୍ଟି କେବେବ । ୩ ।
 ଉଚ୍ଚ ବୁତେ ଉଚ୍ଚତା ସେ ଦେଉ ଚନ୍ଦ୍ର । ତାଉକୁ ଦେଖେ ପାଦର
 ଉଚ୍ଚବନ୍ଧୁ । ୪ । ତୋକୁଆଇ ତୋ ଅଧରୁ ଅମୀୟରସ । ତାଉକୁ ସେ
 ଉଚ୍ଚ ବୁତେ ରାଜ ନରେଶ । ୫ ।

ତୌଷ୍ଠି-ପଦ୍ୟୋବଧା ।

ଶୁଣ ତେଜାର ବାମୋଦ । ତାଙ୍କ ମାତ ଅତିବାସ
 ଅରେ ରମଣୀୟତା ତୋ ଦେଖୁର । ଏବେ ସେ ଦୋଷକୁ
 ତାଙ୍କ ଅତିରିରେ । ଅନ୍ତରରେ ତେଜସ୍ବର ଦେଖ । ଅନ୍ତ ସେ
 ଦିଶୁଥିବ ପରିପାୟକ ରେ । ୧ । ଅବା ସେ ଦେଖୁଥିବ ମୋର ପର
 ରେ । ୨ । ସେ ଦେଖୁଥିବ ପୁରୁଷାରିରେ । ଅବା ପ୍ରଣା ନିକଟ
 ଏ ଦୁଃଖ ତୋତେ । ଅମୃତକୁ ବନ୍ଦ ଦେଇ ଦେଖୁଥିବେ । ୩ ।
 ସି ସେ ମିଳ ଦେଖୁଥିବେ ଅବଳା । ଅନ୍ତର ତୋର ଉପ୍ପ ଏ ମୋର
 ଶିଖାରେ । ଅନ୍ତର ମୁଖେ ପ୍ରଣ ଦେଖୁଥିବେ । ଅର୍ଦ୍ଧବୋଧ ପରିବେ
 ଦେଇ ତୁ ଅନରେ । ୪ । ଅନ୍ତର ନ ଦେଇ ସେ ଦନ୍ତର ମୋର ।
 ଏବେ ଏତଦବାନ ଦେଇ ଅନ୍ତର ରେ । ଅନ୍ତର ଅନ୍ତର ସେ ନ ଶୋ-
 କୁ ପାଇବ । ଏବା ତନ୍ତ୍ର ମୋହର ମାତ୍ରୁକା ଶାନ୍ତରେ । ୫ । ଅନ୍ତରୁ ବନ୍ଦ
 ତୋତେ ଅର୍ଦ୍ଧ ବୋଲେ । ଅନ୍ତରୁ ବନ୍ଦ ସ୍ବରୁ ବନ୍ଦରେ ।
 ଏସନ ପ୍ରାୟ ଇସ ତନ୍ତ୍ର ସୁମତ । ଏ ବନ୍ଦ ବନ୍ଦେ ଅନ୍ତରୁ ନୟନ
 ଦେ । * ।

— — —

ଶୁଣ ତୋତଦସ୍ବତ । ତାଳ ଏକବାନ ।

ଶୁଣ ପ୍ରାଣପ୍ରାଣୀବଦନ । ତଳପମୋହିନୀ ଜଗୁ ମୋ ମନ ।
 ତଳ ବନ୍ଦ ଦେଖେ ତଳରେ ଦୁହିଁ । ତୋତେ ଲଭୁଥିବ ପ୍ରାଣପ୍ରାଣୀ-
 ହରେ । ତଳୁଣିମଣି । ତଳୁଣିମା ମୋର ପ୍ରାଣପ୍ରାଣୀରେ । ୧ । ତଳୁଣି
 ମୋ ପାଦେ ସେବୁଥିବ ପ୍ରିୟ । ସିଦ୍ଧେନ୍ଦ୍ର ଉପ୍ପ ବାହୁ ହୁଅ । ତଳୁ
 ତଳୁଣି ତ ଦେଖୁଥିବ ମୋର । ତୋର ଦିଶୁଥିବେ ମୋତେ ଦିଶୁଥିବ
 ରେ । ତଳୁଣିମଣି । ତଳୁଣି ମୋର ଦୀପଦେଖୁଥିବେ । ୨ ।
 ତଳୁଣି ବନ୍ଦେ ପ୍ରାଣପ୍ରାଣୀ ମୋର । ତଳୁଣି ବନ୍ଦେ ଦେଖୁଥିବେ ।

ଜାଣ ମୁଁ ଦେଇ ଆଇ ଭବପର । ତୁମେଇ ତୁମ୍ଭ ଚରଣବନ୍ଧୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୁ । ତୁମ ଜାଣୁ ସେହି ଜାଣୁ ବୁଝିବେ । ୧ । ଚନ୍ଦ୍ର
 ଦେଇ ମୁଣ୍ଡେ ବୁଝା । ତୁମ ବରଦ ବରଦ ଆସେ । ଚନ୍ଦ୍ର
 ଦେଇ ଦେଇ ମାରି ଆଇ । ତଳେ ତଳେ ମଧୁପିଇ ଗର୍ଭରେ
 ଚୋରୁଛନ୍ତି । ତୁ ତା କ ଦେଇ ଦୋରୁଅଛୁ ବୁଝା । ୨ । ଚନ୍ଦ୍ର
 ତୁ ମୋର ଚନ୍ଦ୍ର ବୁଝା । ତୁ ଆସୁଛୁ ଦେଇ ମୋ । ତୋ
 ଚନ୍ଦ୍ର ମୋ ଚନ୍ଦ୍ର ମିଶି ସେ ଆଇ । ତେବେ ମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ର ବୁଝି କ ଗର୍ଭ
 ଦେଇ । ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୁ । ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୁ ବୁଝେ ବୁଝି କ ଦେଇ ରେ । ୩ ।

—X—

ସମ ଲୁଅଇ । ପାଲ ।

ସୁକୁ ଦର୍ଶନରେ ଏକା ହୋଇ । ଥରୁ ଥରୁ କାମେ ବୁଝିମୁହିଁ ।
 ଥୋଇଥିଲା ତୁ ଏତେବ ଅବସ୍ଥା । ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ କି ତୋର ପାଇଁ । ୧ ।
 ଆଉ ମୋ ମୋ ତୋଳେ ବସି ରହୁ । ସୁନ ସୁନେଇ ତୁ ଦେ ଦେଇ ।
 ଥରୁ ଆଉ ଗଲା ଧରଣ ମୋହର ମଦନମଦରେ ମରୁ ହୋଇ । ୨ ।
 ଆଉ ଆଉ ତୋର ଗଲି କାଣ । ଥୋଇଲୁ ମଞ୍ଚରେ ଅଗ୍ରସ୍ଥ । ସୁନ
 କଳମ୍ପ ଅଛୁ ସେବେ ଚନ୍ଦ୍ରଣା ଦେଲାଇଁ ଯାଅ ତୋହର ପାଶ । ୩ ।
 ସୁକୁ ଦେଇ ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୁ ବୁଝୁ । ଧୀରେ ମିଳଇ ମୁଁ ପଛେ ଯାଇଁ । ହିର
 କର ତୋର କିମ୍ପ ମୁଁ ଧରନ୍ତୁ ତମେ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ବୁଝିମୁହିଁ । ୪ । ସୁକୁ
 କି ସୁକୁ ପରାୟେ ହୋଇ । ହିର ମୋ ଅଙ୍ଗେ ମିଶିଲୁ ସହ । ହିର
 ତାମିରୁ ଏ ରସ ପାରିବ ଧରଣସୁନ୍ଦର ନୁହେଁ । ୫ ।

ସମ ଅଧ୍ୟାବସ୍ୟ । ଗାଳ ଏକାକୀ ।

ତଳେ ତଳେ ତୁ ଚାବ । ଦେଇ ରଖିଛୁ ଗାଳ । ବାସ ଗାଳ

ଦେବେ ଏବେ ତ ଯଥା ହେବ । ୧ । ଦୟା ଦେଖିଲୁ ଯେହେ ।
 ଦେବୁ ଦୁଃଖକୁରେ । ଦୋଷ ଜାଣି ପ୍ରମା ଦ ବସିବୁ ତୁ ବାରେ । ୨
 ଦେଇ ପ୍ରେମସୁରସ । ଦେବୁ ବଳ ଅପର । ଦାୟର ତର ଅରବୁ
 ପ୍ରାଣସମ୍ପତି । ୩ । ଦେବୁ ମୁଖେ ରମ୍ଭନ । ଦୃଢ଼େ ଯେ ଅଭିଜନ ।
 ଦୋଷସ୍ଥରେ ଦଣ୍ଡ ଦେନାର ତ ବାରଣ । ୪ । ଦଣ୍ଡେ ବାସୁକି
 ତରୁ ନାସେ । ନୋହୁ ଉପତ । ଦୟା ବର ସଖେ ସଞ୍ଜବଣ
 ଏ ଗୀତ । ୫ ।

ରାମ ପିତୃ ଚର୍ଚ୍ଚଣା ।

ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞା ଧର ତୋ ତତ୍ତ୍ୱେ କହନ୍ତେ ମୁଁ କେନ କାଳେ ।
 ଧୂର୍ଜତୀଧୂଷନା ମୋ ମଲା ଭିତର ରସ । ସେ ମଦନସେନେ ରେ ।
 ମନ । ଧରନ୍ତ ତା ଚିନ୍ତି ପ୍ରାଣ । ଧୂଷି ନାହିଁ-ତୋର ଦନା ମୋ ଜୀବନ
 ସବ ଏ କୁସୁମବାଣରେ । ଧନ । ୧ । ଧନମସ୍ତକ ରସି ଦେନେ ମୋ-
 ଦେବେ ବହୁକୁ ଗାଡ଼େ ସୁରତ । ଧନ ବରୁଣୁଲ ତୋ ବଞ୍ଚିତବିଜି
 ତାତନ୍ତ୍ର ନ ରହେ ଧୃତରେ । ଧନ । ଧନ । କୋହଲ ମୋ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଧୀରମମଳା ତୋ କେନ ରସକକୁ ନାଶୁଛୁ କୁସୁମଧନରେ । ଧନ । ୨ ।
 ଧବଳତରଣ ଦେନେ ଅନାଲଣ ଧବଳତରଣମୁଖି । ଧବଳ ସୁରେ
 ଧୀର ବର ମୋ ବର ଧର ସେନ ଗଲୁ ସଖିରେ । ଧନ । ଧୀରେ ବ-
 ସାଲଣ ଅବେ । ଧର ଦେବେ ରତ ବହୁକୁ ଅବା ତୁ ଧୂର୍ଜତୀରସ-
 ଶରବେ ରେ । ୩ ଧାର୍ଯ୍ୟେ ସେବେ ସେ ବମାଣକୁ ଧର ସେହୁ-ତର-
 ସ ବହୁ ବାମ । ୪ ଧୂଷିକ ଏବେ ପ୍ରାଣରଣ ମୋହର ଦେଖି ତୋର
 ଫେଟ ବାମରେ । ଧନ । ଧାତାକୁ ଦୋଇବା କ୍ରଷ । ଧୀରମମଳା ତୋ
 ଦେବରସ ଦନ ସଙ୍ଗ ତହିଁ ଦେଇ ତଥରେ । ୫ । ଧର ଦେବେବଦ-

କହୁ କହୁ ରହିବି ତ ଧର ତୋ ପୟୋଧର । ଧନ ତପନା ଦେବୀ
କହୁ କହୁ ନ ଶୁଣି ପାଟେ ପଦ୍ମବରେ । ଧନ । ଧର୍ମାନ୍ତରେ କହୁ
ନା ଧନକ୍ଷୟର ନଷ୍ଟ ତହେ ବାମୀ ତହିଁ ଦେବୀ ଦୟାମୟରେ । ୩୫

— — —
ସ୍ତବ ଦେବୀଭାବ ।

ନେତ୍ରସମ୍ପଦି ତୁ ମୋର ମୁଖାଣ୍ଡ । ନାହିଁ ତୋହରୁ ଏ ଶାବ
ରକ୍ଷା । ଅରେ ନାଗସମଣି । କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହୃଦୟ ଦୃଢ଼ ମିତଳେ ରେ । ୧ ।
ନାମ ନାମ ରସା ରମଣୀ ଗଣ । ନୁହନ୍ତି ତୋ ଶୋଭାଲେଖ ସମାନରେ ।
ନୟନାମଣି । ନ ରହଇ ପୁଣି ଅନ ରମଣୀରେ । ୨ । ନ ସରେ
କିଛି ନାସର ମୋହର । ନୟନରେ ତଳେ କୁସମପର ରେ ।
ନେତ୍ରପ୍ରଭା । ନ ନାଶୁ ବାମର ବଳୀ ଗହମା ରେ । ୩ । ନ ସହୁ ହେ
ତରୁ ତହେ ଅଗ୍ର । କିଛି ଅସୁନରେ ତରୁଦର ରେ । ନୟନମୁଖି ।
କିରଣରେ ଦେଉ ତମ୍ଭେନ ପୁଣି ରେ । ୪ । ନ ସହୁରୁ ତଳେ
ସୁରଜ ମୋର । ନାହିଁ ନାହିଁ କନ୍ଦୁ ଶାବରସର ରେ । ନାଗସମଣି ।
ନୟ ଧନକ୍ଷୟ ଏ ରସ ରଖି ରେ । ୫ ।

— — —
ସ୍ତବ ଦେବୀଭାବ ।

ସାରକୁ ଶୀଘ୍ର ରସେ ମତାରଣ ମୋତେ । ସବୁ ତମ୍ଭେର ପ୍ରୀତି
ମୁଖିକୁ ନିବେଶି ରେ । ବହୁ । ଶାସୋଦୟ ମୋତେ । ପଦ୍ମପର ମୁ
ଖେ ଦେବୀ ତ ଦୋଷ କମରେ ରେ ବହୁ । ୧ । ପଦ୍ମକୁ ନାହିଁ କି
ପ୍ରୀତି ସଜନୀ ଜନରେ । ଶୀଘ୍ରରେ ଅଶୀରତ ଦୋଷ ତ ଦେବୀ
ରେ । ୨ । ବହୁ । ପିୟୁଷ ବ୍ୟାପୀ । ପ୍ରମାଦ ରୂପରେ ପୁଣି ଦେବୀ
ସୋର ତନ୍ତ୍ରରେ ବହୁ । ୩ । ପିୟୁଷ ଦୋଷ ଶାବେ ପଦ୍ମ

୧ । ଶୁଭ । ପ୍ରବଚନେ କଥାରେ ଦେଇ ଏବେକାର । ରେ ବହୁ ।
 ଶୁଭ । ପ୍ରାଣବଳ ଏଥୁ ମୋତେ ତର ପରଦାରେ ରେ
 ବହୁ । ପ୍ରାଣବଳ ଯେତେ ତୋର ଅଧର ପାଦର । ପ୍ରାଣବଳ
 ମୁଖରୁ ତୋର ଅଳ୍ପ ନାଶ । ରେ ବହୁ । ପ୍ରାଣବଳ ସେବ । ପ୍ରାଣ-
 ବଳ ପ୍ରାଣବଳ ପ୍ରାଣବଳ ବାଳବଳେ ବହୁ । ୨ । ପ୍ରାଣବଳେ ଦେଖି
 ଦେଇ ପ୍ରାଣବଳ ତୋର ପ୍ରାଣ ମଦନପରେ ମାରି ପ୍ରାଣବଳ ।
 ପ୍ରାଣବଳ । ପ୍ରାଣବଳ ନ ଶାନ୍ତ । ପ୍ରାଣବଳର ସେବ ରହ ନିଅ
 ବହୁ । ରେ ବହୁ । ୩ ।

ସୁଗ ବହୁଶା ଶ୍ରୀ । ତାଳ ଏବେକାର ।

ପ୍ରାଣବଳବଳେ ତୋ ବୁଣ ବୁଣ । ପ୍ରାଣବଳ ନ ଶାନ୍ତ ହୁଅ
 ଦେଇ ବହୁ ପର । ପ୍ରାଣବଳରେ । ପ୍ରାଣବଳ ବହୁ ଅଳ୍ପ ବହୁ-
 ପ୍ରାଣବଳେ । ପ୍ରାଣବଳରେ ଦେଖି ମୁଖରୁ ବେମନେ । ପ୍ରାଣ-
 ବଳରେ । ୧ । ପ୍ରାଣବଳ ସେ ଦେଖିଥାଉ ତୋ ମୁଖ ଦେଖିବ ।
 ପ୍ରାଣବଳେ ମୁଁ ବାସ ବସାଇ ତୋଲେଣ । ପ୍ରାଣବଳରେ । ୨ ।
 ପ୍ରାଣବଳ ପରେ ବାମ ମୋର ହୃଦୟ । ପ୍ରାଣବଳ କେ ତୋରହରୁ
 ଏ ବୋଲି ପଦଟ । ପ୍ରାଣବଳରେ । ୩ । ପ୍ରାଣବଳ ନାଶିଲ ପ୍ରାଣ-
 ବଳ ଏବେକାର । ପ୍ରାଣବଳେ ରଖେ ଧନହସ୍ତ ଦୟାକାର । ପ୍ରାଣ-
 ବଳରେ । ୪ ।

ସୁଗବୀ । ପ୍ରାଣବଳ ।

ବସନ୍ତକାଳରେ ତୋର ପ୍ରାଣବଳେ ବାସନ୍ତ ମଣ୍ଡଳେ ବସି । ବାସ-
 ବଳ ବୁଲବୁଲ ଧୋଳିବ ବସନ୍ତ ସେ ମୋତେ ରୁଷିରେ । ପ୍ରାଣ-
 ବଳରେ ।

ତୋଷକ-ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।

ବାଳାରେ । ୧୧୦୦ ବାମ ଦିଗରେ । ବାମେ ମୁଁ ତୋର ଚରଣ
 ଧରିବୁ ବହୁଳ ସୁରତବଳାରେ । ୧ । ବସନ ଅଳସ ଧରି ବସବସ
 ଶୁଭାକ୍ଷ ସେ ଶ୍ରମଳାରେ । ବଳିତାବତର ତୋଳାକାଶୀର ଶର୍ବେ
 ତୋହୁଁ କହୁଛୁ । ଅରେ ବାଳାରେ । ତବେତ ବୁଦ୍ଧମର୍ତ୍ତ୍ୟାରେ
 ତୁମ୍ଭେତଦ୍ୱାରା ନ ଜାଣଇ ବାହା ତୋହୁଁ ସୁରତଶେଳାରେ । ୨ ।
 ତୁମ୍ଭେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭେକରଣରେ ଦଳେ ବସି ଦଳୁପଲ୍ଲବରେ । ୩ ।
 ତୁମ୍ଭେକରଣରେ ଲଭ ରସିକୁ ମୋର ଶୁଦ୍ଧରେ । ଅରେ ବାଳା-
 ରେ । ତୁମ୍ଭେକରଣ ସେ ଲାଳାରେ । ତବେତ ନାଟିନୀବୋଲସୁରା ଯାହା
 ଗାଡ଼ି ଉଡ଼ି ମୋର ଗଳାରେ । ୪ । ବସନ ଧରିବୁ ଦଳେ ବଳିତା-
 ର ଗଳ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରମାମୁଖିରେ । ବଳେପି ବହୁ ଗୋଡ଼ାବଳେ । ତୋ
 ପଛେ ପାଇବୁ ବହୁଳ ସୁରତେ । ଅରେ ବାଳାରେ । ବୋଲୁ ଏହା
 ବୁଝାଇଲେ । ବସ ଗ୍ରାଣବନ୍ତୁ ବୁଝିପଡ଼ିଅଛୁ ସୁନ୍ଦରିଏ ଗଳାମାଳାରେ । ୫
 ବସୁରାଅଥର ବସନ ଅଳେ ବାଳ ମୋତେ ରତବାଳେରେ । ବଳି
 ତବ ଅନୁରାଗେ ରଖୁ ବାମମରେ ମାତି ବଳେରେ । ଅରେ ବାଳା-
 ରେ । ବଳୁ ବୁ ମୋନେତ ତୋଳାରେ । ବୋଲେ ଅନୁରାଗ ରଜ
 ନରପତି ବାମୀ ବାନ୍ତାରେ ସେ ଶ୍ରେଣୀରେ । ୬ ।

ଶୁଭ ବେଦାବଗତୁଡ଼ା । ଶ୍ରୀମତୀ ।

ସୁମେର୍ତ୍ତେ ତୋତେ ମୁଁ ମୁଁ ନାହିଁ । ରୁଲର ଗଳୁବେଶେ
 ଶ୍ରୀମତୀ । ରୁବନ । ରୁସି ଯାଉଛି ବେଳା । ରୁବେ, ବେରୁଅଳ ବୁଧ
 ଅବଳା । ୧ । ରୁବିଲ ମାର ମୋ ସବୁ ଗାୟନା । ରୁବ ବାବ ବସ
 ଗ୍ରାଣପ୍ରମା । ରେ ରୁବେ । ରୁବଅଛି ତୋ ପାଦେ । ରୁବରସ
 ମୋତେ ରୁବିବୁ ବାଦେ । ୨ । ରୁବତା ବମାଣେ ଅପ୍ପାଳ ବାଣ । ରୁବ

ବର ବଦନେ ମୋ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାଣରେ । ସୁଦୃଢ଼ । ମୁଖେ ଶୁଦ୍ଧି ଫଳରେ ।
 ସୁର୍ମି ବଦନେ ମୋ ନିସ୍ତ୍ୟାଗ୍ରହେ । * । ସଦୃଶ ଗୋପେ ମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରା-
 ଶିଂସୁ ବଦନେ ସୁସଦୃଶେ କ ଚନ୍ଦ୍ର । ସେ ସୁଦୃଢ଼ । ସୁନାମୁଁ
 ମୋହର । ସୁବଦନେ କନ୍ୟ ଏବେ ଅନ୍ତର । * । ସୁଦୃଶ ଗୋପ
 ସେ ସୁସଦୃଶ । ଶୁଭ ପୁରସ୍କ ମୋହର ମୋ ନାବ । ନେତ୍ରାବଳୀ
 ସୁଦୃଶ ଗୋପେ କନ୍ୟ ଏବେ ବଶେ ଧନଶ୍ରୀ ସୁଦୃଶ । * ।

ସୁଖ ପରମ ! ଭଲପଞ୍ଚକାଳ !

ମଦନକେଶି ମନେମନେ ଅସି । ମୋତେ କହୁଥାଉ ମଧୁରେ ଦୃଷି ।
ମଦନଶରେ ହୋଇଥାଉ ଗ୍ରାସି । ମନ ତା ପାଶୋରୁ ବସିବେଶି ।
ଅରେ ମହାମଣ୍ଡଳ । ମାବଦାତେ ବସଇଛୁ ଯାବଦାରେ । ୧ ।
ମାନ ମାନିନ ମନ କରିଥାଉ । ମୋରୁଟି ଶୁଣିଲେ ଦୟା ହୁଁ କହୁ ।
ମନେକସିମୋତେ ଦୟା ହୁଁ କହୁ । ମୋମନ କରଷ ବଶେ ନ ସହରେ
ଅରେ ମଧୁକରୁଷି । ମୋବସେ ଲଗାଇଛୁ ବାମ ଫାସିରେ । ୨ । ମଧୁ
ପାଳେ ବନେ ଦେଲୁ ପୁରତେ । ମୋ ମୁଖ ଚାହିଁଲୁ ମଦନମରେ ।
ଲାଗିଲୁ ଯେ ବିପଦରେ ନିରାନ୍ତେ । ମନ ତାହା ପାଶୋରୁ ବେମତେ
ରେ । ଅରେ ମୁନମୋଦନା । ମୁଁ ତୋହର ବଶାସେବକି ସିନାରେ । ୩
ମତିଲୁ ବନେ ଯେ ହୁମନିଶାର । ମଦନ ରସରେ ସୁନନବର । ମୋ-
ତରୁ ପ୍ରନେସବିମଳ ହୋଇ । ମଣିଲ ମୁହିଁ ଯେ ଏକସବର । ଅହେ
ମହାନାମଣ । ମୁଁ ଦୟାଧରୁ ତୋତଳକାଶି ରେ । ୪ । ମହୁହୋଇ
ତୋତେ ସେବସୁଇ । ମାରୁବୋଇ ଉଦୟ ଜାଣି ନସୁଇ । ମତିମଣ୍ଡଳ
ଇରତୋର ଦେବ । ମାବସରରେ ଏତେସରି ଦେଇ ରେ । ଅହେ-
ମଦନ ବର । ମହାପତି ଧନହସୁ ବସିଗୁରୁ । ୫ ।

ସୁଖ ବନିତା । ଗଜ ଚାଟା ।

ସାହିଁ ସାହିଁ ଦଳେ ପକ୍ଷପକ୍ଷେତଳ ମୋତେ ଅଳାଭରୁ ପାଇଁ ।
 ସିଦ୍ଧାଧର ବନ୍ଧୁସୁଧା ବନ୍ଧୋଷି । ଯେତେ ବଦାର ବଦଳେ ପୁଣ୍ୟପଦ
 ତନ୍ତ୍ର ମୋ ହୃଦୟ ପାଟରେ । ଜୀବନ । ଶବ୍ଦ ଥିଲେ ତତ୍ତ୍ୱ ସିଦ୍ଧ
 ମନରୁ । ଯେତେ ଯେତେ ଶବ୍ଦ ଦେଉ ଲମ୍ବୋଦ୍ଧୃତ । ସିଦ୍ଧାଧର ଧର୍ମ
 ଅଳ୍ପ ମୋହର । ବନ୍ଧୁ ତୋହର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ଲବନ । ୧ । ଜାତୁଳ
 ଅବନୁ ଏବେ ମୋହରକୁ ଚନ୍ଦ୍ରରୁ ସଙ୍ଗ ନ ପାଇଁ । ଜଳ ବସିଲୁ
 ଶବ୍ଦ ନେବାପାଇଁ । ଶିଳବାଦୁତ ଅନ୍ତର ସମ ଦେଇ ଶାନ୍ତି ଦେଖ-
 ତେ ମୁଣ୍ଡି ରେ । ଶାନ୍ତି । ଯେବେ ଜାଣିଥାନ୍ତି ତୋର ହୃଦୟ । ସୁବା-
 ରତନ ହୋଇବୁ ତବର । ଜଳ ମନର ଆଶ୍ରୟ ସଦାଶିବ । ଯୋଗୀ
 ପ୍ରାୟେ କରି ଦେବ ରେ ଶାନ୍ତି । ୨ । ସେହି ଦଳେ ବନ୍ଧୁ ତୋତଳ
 ମୋହରୁ ଲଗାଇ ଲତରୁ କର୍ବର । ଜାଣି ସେହୁବନ୍ଦୁ ବନ୍ଧୁ ତୋହର ।
 ସୁବାସତନ ଜଗତ ମୁଣ୍ଡି ତୋର ଜାଣନ୍ତି ତସେ ବେଳରେ ।
 ଶାନ୍ତି । ଜଗନ୍ନାଥେ କରିବେ ବ ଏମନ୍ତ । ଶବ୍ଦ ଶାନ୍ତିରେ ହୋଇଥ
 ସଙ୍ଗତ । ଯେବେ ମୋର ପୁର ତପ ସିଦ୍ଧିପୁର । ଦେଖିବ ତୋ ପଦ-
 ନେତ୍ରେ ରେ ଶାନ୍ତି । ୩ । ଯୋଗ ବର ତୋର ତରଣ ଧରଣ ଯେତେ
 ବରପୁର ବନର । ଜଳ ବସିଲୁ ତାହା ଦବାସୁର । ଜଗନ୍ନାଥ ବରଣ
 ଶାନ୍ତି ପୁରବାର ଯତନେ ନେବ ତତ୍ତ୍ୱରେ । ଶାନ୍ତି । ଜଗନ୍ନାଥ
 ରତ୍ନାଳୟ ଏବେ ବର । ଯେବେ ଦୟା ଅଳ୍ପ ମନେ ତୋହର । ଶବ୍ଦ
 ଯେବେ ବୁଝ ନ ଲାଗିବୁ ମୋର । ଅସର ଦେବ ସିଦ୍ଧିରେ ରେ ଶାନ୍ତି । ୪
 ସତନ ବରୁଥାଉଁ ମୁଣ୍ଡି ଶୋଷାରେ ନ ତରୁ ମାନ ପରାଣ । ଯେବେ
 ମନବରୁ ତୋହୁ ବାନ୍ଧୁଣ । ଯେତେଯେତେ ମୁଣ୍ଡି ମନରୁ ବୁଝି
 ଦେଉ ବସନ୍ତର ମାନରେ । ଶାନ୍ତି । ସୁବାସତନ ସୁବାସର ସୁଖ ।

ଉପେକ୍ଷିତ ବ୍ୟୟ ପରମାନ । ଯଦ୍ ଲଭନ ଶତପଥ 'ଉନ୍ନତ' ବଶେ
ବ୍ୟୟକରୁ ହେ । ହୁଏନେ । ୫ ।

—୦୦—

ସ୍ବୟମ୍ ମହାବ୍ୟୟକାଞ୍ଚି । ତାଳ ପଟ୍ଟଚାଳ ।

ରହେ ରହେ ମୋତେ ଜୀବନ ଯେତେ ସେତେ ବହୁ ଶକ୍ତିରେ ।
ରଖିବୁ ନାହିଁ ତା ଶତ୍ରୁ ପ୍ରସୋଗରୁ ନିରାଶ ହେବୁ ମନରେ । ରମଣ-
ରଚନ ତୋତେ ମୁଁ କହିଥିଲି ଜଣାଇବିନି । ରବିହାସୁ ହୁଏ ଦୟାଳୁ-
ଲ ହେଉଥାନ୍ତୁ ମୋ ହୃଦୟରଚନ । ୧ । ରହୁ, ରହୁ ତୁମ୍ଭ ଦେବୀର
ଦେମନ୍ତେ ପାଇବ ମୁରୁହି । ରହ ରହ ଦୋଲ ଅଭିମାନ ଦେଉ
ସେହି ସିଦ୍ଧା ମନେ ରହୁଛି । ରସବର୍ଣ୍ଣେ ବସ ତରଣ ମୋମନ ନେଉ-
ଛି ହରଣ । ରଣ ରଣକ ମୁଖେ ମୋତେ ପଦାର ଦୋଇଲୁଟି ଅତି
ଦାରୁଣ । ୨ । ରଜନ କର ମୋଉର୍ବ ତୋ ରଜବନସ୍ତନ ବଞ୍ଚାଅ
ରଜାନ୍ତେ ମୋତେ ଭିତ ତୁମ୍ଭଦେଇ ସେ ଦୋଇଅଛି ଏବେ ବସନ୍ତ ।
ରଖିବୁ ବ କର ଜୀବନ ଜୀବ ବାଜବରେ ମୋହର । ରକ୍ଷାକରେ ପ୍ରିୟେ
ରୁହୁ ସେ ରଖିବୁ ନାଶୁଅଛି ବାମ ଆମର । ୩ । ରମଣୀୟ ପୁର ରମଣୀ
ଦେବ ପାଶୋଇବ ତୋ ମନ । ରକ୍ଷାନ୍ତୁ ଦୋଇ କରୁନ ବେଳ
ତୋର ଲଭଣେ ଶୋଷିବୁ ସୁଦନ । ରକ୍ଷାନ୍ତୁଦୋଇ ତା ପୁଣିହିଁ ବାମରେ
ବଞ୍ଚିଲା ଅଧର । ରକ୍ଷା ସୁରକ୍ଷିତ ଶିରସ୍ୟ ମଣି ଏବେ ଦେଲୁ
ଏତେ ଅନୁର । ୪ । ରକ୍ଷାସାଧନ ସେବାଳରେ ନ କରୁନ ତନ
ପାତନ । ରମଣୀମଣି ତୋହର ଏକ ଦେଖି ଏବେ ହେଉଅଛି
ଶବନ । ରକ୍ଷାକର ଏବେ ମୁଗାନ୍ତି ମୁତୋର ସହଜେ ଅଧୀନ । ରକ୍ଷ-
ପତି ପିତା ପାଦପଦ୍ମ ସେନେ ଧନହସ୍ୟ ରଜ ସୁଦନ । ୫ ।

ସ୍ବପ୍ନ ସଦୃଶସ୍ବପ୍ନାବତୀ । ତାଳ ପଟ୍ଟତାଳ ।

ଲକ୍ଷ୍ମଣବିଦ୍ୟା ଦେବୀ ଯେବେ ସେବୟା ଅବନିତ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ
ଦୁଃଖମୋହେ ହୃଦୟ ଅନ୍ତର ନ କରୁ ବୁଝିବେଶୀ । ଶୃଙ୍ଗର
ଖୋ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଦେବୀ ମଦନ । ଲକ୍ଷ୍ମଣବାସ୍ୟ ମୋହେ ଦୁଃଖ ସୁଖେ
ତର ଏଥୁ ପରାଣ । ୧ । ଲକ୍ଷ୍ମଣସହ ଦେବୀ ରୂପ ମୋ ବସନେ
ତୋହୁ ଦେଶେ ଦେବୀ ଅନ୍ତର ସେ । ଲକ୍ଷ୍ମଣବାସ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମଣାଳ ତୋହୁ
ହୃଦେ ତରସି ହାରରେ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମୋହେ ଖୋ । ନ ତେଜସ
ତୋର ରତ । ଲକ୍ଷ୍ମଣାଳତନ ତୋ ଶୁଭ ମୁଖେ ନ ସରଇ ଦେବୀ
ସୁର । ୨ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ପାନସ୍ତ୍ରୀ ତନୁର ରମଣ ମୋହେ କର ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣା ପଦାବଳି ମୋ ହୃଦେ ବସନେ କରୁଛି ତାହା ପଦନ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ
ଶେ ତୋ ରବି ଖୋ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଦେବୀ ତରୁଣ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ତୋ
ତୋଟି ତପ ଦର୍ଶି ଶୁଣିବ ଦେବୀ ନ ଲାଗି ଖୋ । ୩ । ଲକ୍ଷ୍ମଣବାସ୍ୟ
ମୁକ୍ତି ନ ଦେଖାତା ତୋହେ କଲ ଶୁଭପତ୍ନି । ଲକ୍ଷ୍ମଣବାସ୍ୟ ମୋହୁରୁ
ସୁର ଦର ରବିବ ଦେ ଅରୁ ଧର । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ତୋ ତରୁ ଖୋ । ଦୋହ
ସୁର ମୁହଁ ଧର । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଦେବୀ ପାନସ୍ତ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଦେବୀ ମୋହୋ
ତାରେ ମାନ । ୪ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଏବେ ଦୁଃଖଦାୟେ ଦେବୀ ତୋ
ସାଥେ ରୁଅ ସର । ଲକ୍ଷ୍ମଣାଳ ଏହା କରୁ ମୁଁ ସାର୍ବ ସେବକ
ତୋର ପଦ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ କରଣ ଖୋ । ଦୋହ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ନିମିଷ
ଲକ୍ଷ୍ମଣାଳ ପଦ ହୃଦରେ ଚିନ୍ତିତ ରଖିଲେ ରଜ ନଦେଶ । ୫ ।

ସ୍ବପ୍ନ ସଦୃଶସ୍ବପ୍ନାବତୀ । ତାଳ ମାଠପଟ୍ଟ ତାଳ ।

ଦେବୀ ତୋର ମୋର ପଦ ଦେବୀମୟରେ । ଦୋହସୁର ଲକ୍ଷ୍ମଣ
ତୋ ନ ଲେ ମନରେ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଦେବୀ ଦେବୀ ଦେବୀ ଦେବୀ

ଦୌଷ୍ଟ୍ୟ-ପଦ୍ମୋଦୟ ।

୨୩

ବେଦ୍ୟସ୍ତୁ ନୁତନ । ୧ । ବସି ତନେ ମୋହୋର ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରଣ ।
 ବହୁ ବହୁ-ବୋଲି ମୋର ବଚନ ଚୁଣିଲୁ । ବହୁ ଅଧରୁ ଗୋ-ଜୀବ ।
 ବସେଇବ ଦେଇଣ ବଳୁ ମୋ ଗ୍ରାଣ ଚାରିପ । ୨ । ବଳେ ଗୋଟେ
 ଧର ବହୁ ବହୁର ସୁର । ବହେବ ମୋ ନ ରହିଲ ବେଳବହୁ ଧର ।
 ବହୁ ନାମ ପ୍ରାୟବ । ବହେବୁ ବ୍ରହ୍ମ ଲଭଣ ଗଲ ପ୍ରାୟବ । ୩ ।
 ବସେବି ବହେବେ ମୋର ବହୁ ଅବଦତ । ବାହବ ଲଗେବୁ ମୁହିଁ
 ବୋଇଲ ବୁଦ୍ଧି । ବୋଇଥିଲୁ ପ୍ରେମେ-ଯାହା । ବେଳେବେଳେ
 ଶ୍ରୀକବି ନ ରହିଲୁ ଚାହା । ୪ । ବହୁଲୁଅଧରେ ବସି ମୋର ଆଶେ
 ଅସୁ । ବନାସୁବ ବହୁ ବସ ବୋଇଲେ ବୁ ବୁଝୁ । ବସେବେବୁ ଚନ୍ଦ୍ର
 ବୁଝୁ । ବସନାଥ ସେବ ରଜନିରପର ନୁହ । ୫ ।

ସୁଗ ସାବେଶ । ବାଣୀ ନନ୍ଦମାଳୀ । ଚାଲ ଏତଦାଳ ।

ସଂସାର ଅବେ ମୋତେ ଦନେ ନେଲୁ ଗୋ ସାବର । ଶଶିବିନ୍ଦ-
 ଶରେ ଗୋ ରଜନୀ ଦେଖି ମନୋହର । ୧ । ବିଜୟର ଚମକ ଲଗିଲୁ
 ଗୋ ପରାଣ । ସେକଥା ଦେବାର ଗୋ ପରାଣ ଦେବ କାମଦାଣ
 ଗୋ । ୨ । ସବୁ ଚୁକିଦାନେ ଦାନ ଦେଉ ଗୋ ପରାଣ । ସେହଲିଲି
 ଚିତ୍ତୁଣ ଗୋ ମୋହୋର ନ ଯାଇ ଅଛୁ ଗ୍ରାଣ । ୩ । ସୁରବି ଅନ୍ତରେ
 ମୋର ଧରୁ ଗୋ ବସନ । ସଂସାରେ ଯେ ନ ଦେଉ ବୁ ପିତା ତା ତରୁ
 ଅଭିଜନ । ୪ । ସେ ନଣ ସେ ଦକ୍ଷିଣାତ ବୁତ ବୁଝେ ଗୋ ଗୋଟେ
 ସଂସାରେ ବୁ ଦେଖୁ ଏହା ରଖିଲେ ରଜ ନରବର । ୫ ।

ସୁଗ ତାମୋଗା । ଚାଲ ପତଦାଳ ।

ସହର ଦେଖିଲେ ମୋର ସୁନୁ ଶ୍ରୀମୁ ବରଷ ସକାଶ । ସଂସେବି
 ଦେଖିବୁ ଅବଦତେ ନୟନର ଅପ । ୧ । ସର ମାତ୍ରଣବ ତର

ଦୋଷ-ଚକ୍ରେଷୁ ।

ତନ୍ ଗୋର ଘର ମୋହବାସ । ସୀମନ୍ତର ମଣ୍ଡପରୁ ବୁଝି ଜାବନକୁ
 ଶୁଣ । ୧ । ଶବର ସେବ ଦୋଷ ତନ୍ତରେ ମୋହେ ରହୁଥିଲ ।
 ସ୍ବେଚ୍ଛାସ୍ତେ ଏକପରି କହୁବ ଜାଣିବ ନ ଥିଲ । ୨ । ସିଂହାରୁକରଣ
 ଲମ୍ବାଇ ମୋତେ ଯେ କହୁ ମୁହଁ ବାଣୀ । ସୁରତ ଅନ୍ତେ ମୁଁ ପାଶ
 ଅଳତେ ରମଣେ ସେବାଣି । ୩ । ସୀମନ୍ତନାବର ସୀମନ୍ତ ସିନ୍ଦୂର ଗାଳି
 ଶୋଭା ଦୋର । ସୀତ୍ତଳେଇ ଚିତ୍ତ ସୁନାମଣି ରଜନ ରଜନ କରକନ । ୪ ।

ସୁଗ ଦୋଷଅସାବଧ । ତାଳ ପଟତାଳ । ପ୍ରାଣମଣି ବାଣୀ ।

ସୁଧାକାଶିରେ । ସାବରବରବରମଣ । ସୁଧାରେ ସୁଧାରେ ଅସୁରେ
 ନୁହେଁ କରୁଥାଉଁ ମନ୍ତ୍ର ଧରରେ । ସଂଗୀତର ମୁଖ । ସ୍ବେଚ୍ଛାକରସୁର
 ଅନାମ୍ ଅନାମ୍ ଲଭୁଥାଉଁ ମହାସୁଖରେ । ୧ । ସୀମନ୍ତର ରେ ।
 ସୁଗମେ ବଡ଼ ବରନ । ଶୁଣାଇ ଶେଷେ ମୋ ଅନ୍ତେ ବସିଣ ରଜେ
 ବସବରୁ ମନରେ । ସ୍ବେଚ୍ଛାସି ତାହା । ସତେହେଁ ତ ବାଜା ହେ
 ସ୍ବେଦ ଦେହକୁ ମୋତାରେ ଦୋର ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ । ୨ । ସ୍ତ୍ରୀତବାସିରେ ।
 ସବରବରସ ମୋର । ଧରେ ସାରୁଅଛି ଜାବନ ମୋହର ରୁ
 ଧରଣୀ ଦେଲୁ ଅନ୍ତରରେ । ସାଦା ଦୋଳି ନା । ସେ ଶରକୁ
 ବୁଝବବର ଦେଇଣ ଭବର ବରଅଙ୍ଗନା ରେ । ୩ । ସିଂହ-
 ମୁଖରେ । ସବରବରସ ଧରେ । ସତେହେଁ ରୁ ବାଜା ମୋତେ ମଣ୍ଡ-
 ମରେ ନିନ୍ଦାବେ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଧାରେ ରେ । ସୁତକୁ ରୁ ରଜ । ସ୍ବେଦ
 ସେହେଁ ମୋର ଠାରେ ଦୋର ଅଛି ନ ମାରୁ ପାଶବିଶରେ । ୪ ।
 ସିଂହାକାଶିରେ । ସୁଧାରେ ପାଶକୁ ନଥ । ସାବରବରସ ମନା
 ବରରେ ମୋହତାରେ ବସୁ ବରରେ । ସୁଧାରସ ଦେଇ । ସବର
 ମତ ଜବରୁ ରଜାବରୁ ରଜ ନରପଦ ବହରେ । ୫ ।

ତୌଷ୍ଣ୍ୟ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ।

ସୁଗ ବେଦାରସଭା । ଗାଳ ପଡ଼ିଗଲା ।

ଦୁବମଣ୍ଡଳ ଦୁ ମୋ ପ୍ରାଣଧନ । ହୋଇଲି ତୋତେ ତୋର
 ମୋହନ । ଦେ ସିଂହ । ସୁବନ୍ଧୁ ମୋତେ ବଳ ନିର୍ମଣ । ୧ । ଦୁବକୁ
 ତୋତେ ନ ଚେନଇଁ ଶୁଣେ । କର୍ମ ନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଦନବାଣେ । ଦେ
 ମନ । କର୍ମ କେନ ବାର୍ତ୍ତା ନ ପଡ଼େ ମନ । ୨ । ଦସି ଅସୁରୁ
 ହୁଅଇ ଅସେ । ଦୁବମଣ୍ଡଳ ମୁଁ ବସାଇ ପାଶେ । ଦେ ପ୍ରାଣ । ଦୁବରୁ
 ନିଅନ୍ତୁ ମୋ ପ୍ରାଣ । ୩ । ଦୁଃସ୍ୱାଦାଳୁ ତୋ ନିନ୍ଦା ମତ । ଦୁରସ
 ହୋଇଥାଉ ବେଶି ଅତି । ଦେ କାଳ । ଦୁରୁଦିୟ ଦେଉଛୁ ତ-
 ହୁଳା । ୪ । ଦୁସ୍ତର ଦଳେ ନେଲୁ ପଲକେ । ଦୁରସ ହୋଇ ବସା-
 ଇଲୁ ଅବେ । ଦେ ଲାବ । ଦୁର ସେବି ରଣେ ରହୁଥାଉ । ୫

ସୁଗ ବେଦାର । ଛାନ୍ଦାବତାରୀ । ଗାଳ ପଡ଼ିଗଲା ।

ଶୀତେଇଲୁ ମୋ ପ୍ରାଣଧନ । ଶୁଣେ ମୁଁ ନାହିଁ ଲାବନ ।
 ଛାଡ଼ି ଅଇଲି ବହୁବସ ମୁଁ ତୋତେ ଶମାକର ମୋର ଦୋଷ ଜାଣି-
 ରେ ସୁନ୍ଦର । ୧ । ଶାନ୍ତିନିବ ନୁହଇ ଥାଇ । ଶୁଣେ ଶାନ୍ତିନି
 ମନ ନୁହଇ । ଛାଡ଼ି ଶୁଣୁ ପ୍ରାଣ ତୋତେ ମୁଁ ତେଜର ସ୍ୱପ୍ନ ନୋ-
 ହୁ ତନୁ ଅଛି ରହି ରେ ସୁନ୍ଦର । ୨ । ଛାଡ଼ି ପ୍ରାୟେ ଶାନ୍ତିଥାଇ ପାସ ।
 ଶୋଭାବାସି କଲୁ ନିଶ୍ଚୟ । ଶମାକର ମୋତେ ପଡ଼େ ମାତ୍ର
 ଶୁଣେ ନ ଦେଉ ଏ ତୋତେ ଛାସ ରେ । ସୁନ୍ଦର । ୩ । ଛଳ ମଣିଲୁ
 ଏ ତୋର ପ୍ରୀତି । ଶମାବାସୁରୁ ମୋର ମତ । ଛାଡ଼ିଲେ ତୁ ଶିଖିଲେ
 ମୁଁ ନ ଛାଡ଼ିବି ଶିଖିମଣ୍ଡଳ ଦୁ ମୋ ମୁଦର ରେ ସୁନ୍ଦର । ୪ । ଛାଡ଼ିବି
 ଶିଖି ଶିଖିବି । ଶମେ ମିଳଇ ପ୍ରିୟାପାସର । ଛାଡ଼ିବୁ ସୁମ
 ଶିଖି ଶିଖି ଶମେ ରଣେ ରହୁ ନରେଶ୍ୱର ଦେବ ସୁନ୍ଦର । ୫

ତୌପଦ ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।

ସ୍ତବ ଦାୟି ।

ପ୍ରୀତିମଣ୍ଡଳ । ଦେନ ଦେନ ହୃଦେ ଏମୋ ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।
 ବଡ଼ ନାହିଁ ଚିନ୍ତାରେ ଦୟା ଦଳା ମୋ । ମୋର ଚିନ୍ତାରେ ଅଧି
 ସିନାମୋ । ୧ । ଶକ୍ତିନିକେତନା ମନ୍ତ୍ରମାତମ୍ବରମଳା ମୋ ରହୁକ
 ରେ ହାତୁ ଦଳା ଗୁଣି । ଦୃଢ଼ାର୍ଥ ଦୋରବ ଅଗ୍ନି ଅନ୍ତଃସୋରା ଦେ
 ମୋ ଏହି ଅର୍ଥରେ ତୋପଥେ ଥାଇ ରହୁବୋ । ତୋଟେ ଦେ
 ମୋର ଚନ୍ଦ୍ର ହୁଅଇଁ ଯେମନ୍ତ ମୋ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ସାଗୀ ।
 ବୁଝୁବ ବୁଝାୟ ମନ୍ତ୍ର ତୋର ଅଛି ମୋ ମନ ତୋହୋଥରେ ରହ
 ଥାଇ ଲାଗିବୋ । ୨ । ତୋ ଅସିଦ୍ଧା ଯିବା ଗତି ମୋନେତ୍ର ସମ୍ପଦ
 ମୋ ଲାଭ ତୋତେ ଦଳ ବଞ୍ଚୁଥାଇଁ । ବୁଝୁବୁଝୁବ ପଳ ଦେଉ ମୋର
 ମୁଖମୋ ଯେବେ ଶାମୁଖେ ବୋଲୁ ମୋର ବୁଝୁବୋ । ୩ । ଛନ୍ଦ
 ଶ୍ୟାମସନ୍ଦର ବନସ୍ତ ଉତ୍ତର ସେ ଶୁଣ ମନେ ଅନୁସର ଥୁଲ । ବୋଲେ
 ବୃଷାସିନ୍ଧୁ ବାଳା ବାମେ ବୋଲ ଶ୍ରେଣୀ ଯେ ଦୃଷ୍ଟି ସାଧନାସକର
 ଅନାଲଭ ସେ । ୪ ।

ସ୍ତବ ତୋତ । ।

ଦେଖି ଏ ଚନ୍ଦ୍ରବ ଗୁଲ । ଅତି ମହାଶକ୍ତି ମନମଥବାଦବାଦେ
 ଦେଖିପର ଦଳରେ । ଦୋଷା । ଅରେ ନେତ୍ରପିତୁଳ । ତୁମୋ ବସନ୍ତ
 ମୋଦମାଳି । ମୁଁ ଯେ ଏ ଗୋରୁ ଦେଖି ନ ଥୁଲରେ । ୧ । ଏତେ
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଦ୍ମ କଲ । ବୋଲେ ବଳାତୋଳା ଛଳ । ଗୁଣିବାରେ ମୋ
 ନୟନ ମନକୁ ଦେଉଛ ନିଷେ ଶାବୁକରେ । ୨ । ଛଳପର ନାହିଁ
 ତୋଳ । ମନମନ ଦୃଷ୍ଟି ଅଧିକ ଅଧିକୁ ଖୁଆ ଯେ ଦେଉଛୁ ଗାତରେ
 ସମସ୍ତ ଯୋଗ ଦେଖିଲ । ବୋଲେ ବୃଷାସିନ୍ଧୁ ଦୟାମୟ ବୃତ୍ତ ଅମ୍ବ
 ରେ ରଖିଲୁ ଶାଳରେ । ୩ ।

ଦୌପଦା ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ

୧୫

ସ୍ତବ କାମୋଦ ।

ଅଜା ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ରସବତୀ ରେ । ଦେଖିବ ଯେତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଶରୀ
 ଶରୀର । ନାହିଁ କେଳିପଦ ଯେତେ ଜାଣିବ ତତ । ବନ୍ଧୁ ଦେଉ
 ବ ଅବସ୍ଥା ରହିବେ । ପଦ । ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ମୋରାମାନୁ ମୋର
 ନିଶ୍ଚୟତା । ଚନ୍ଦ୍ର ମୋ ରସବତୀ ଶି ବେଳାରେ । ବହୁ ଦେଖିବ
 ହୁଏ ଅମୃତ ମୋ ନ ବହୁତ । ମହାପ୍ରସାଦରେ ପ୍ରମୋଦ ପ୍ରଦାନରେ ।
 କାଳେ ମୋ ଦୋଳେ ଶୋଇ । ଅବେଦନେ ହୁଁ ନାହିଁ । ଅନ୍ତର
 ଦେବା ଅପାଦ ବହୁରେ । ଶରୀର ଶରୀର । ଶରୀର ମୋ ପ୍ରଦେ
 ଦର । ଗାନ୍ଧେ ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ରସ ବୀଣ ହୋଇରେ । ୨ । ଅପ୍ରାପ୍ତଅନ୍ତ
 ଦରେ । ବସି ପୂର୍ବପ୍ରାଣେଶ୍ବର । ମାତ୍ରୋଦୟ ଶରୀ ସଙ୍ଗତ ର ରେ ।
 ପ୍ରସାଦେ ବସିବେ । ବହୁ ଯେ ଆଉ ମଧୁରେ । ତାହା ଶୁଣିବ ତ ଏପ୍ରାଣ
 ପ୍ରଦାନେ ରେ । ତୋରାବ ରାବନା ରେ । ବଦେଶରେ ବ୍ୟାଧିରେ ।
 ବହୁ ଦିବାନୀବ ଅହୁ ଶରୀରେ । ଏବେ ମନ ଅନ୍ତର । ସେବାରେ
 ରହିବ ଗୋର । ରଣେ କୃପାଦିନି ତନ୍ତ୍ର ବେଶ୍ୟାରେ । ୩ ।

ସ୍ତବ କାମୋଦ ।

ସେ ସୁମା କାହିଁ ଗଲ ରେ । ମୋତେ ବନ୍ଧାସ ସାମୁଦ ମାରି । ଦେଖି
 ପାଇଲ ରବିଚନ୍ଦ୍ର ସେ । ଦୋଷ । ଅଳପ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ସେ ସୁମା
 ଦେ ଅନାଇ ଅନାଇ । ବଦନ ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ଯେଉଁ ରବି ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ହୁଏ
 ଚନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ସେ । ୧ । ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତୀ ସେ ସୁମା ମୋ
 ପ୍ରତି ପ୍ରତିମା ନାହିଁ । ଗୁରୁ ଉଚ୍ଚବ୍ରତ ପରେ ନେଇ ବାସ । ଦେଉ
 ଶୁଣି ପୁଣି ସେ । ୨ । ଅବସ୍ଥା ନାନାଗୁଣା ସେ ସୁମା । ମୋ ନାମକୁ
 ନିଜ କଲ । ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ହୁଏ ଅମରେ ଶରେ ଅହୁ ତ ରହିଲ

ହେ । ୩ । ପାଲଟି ସୁଖି ନରେନ୍ଦ୍ର ସେ ରାମା । ହେଲାନି ଶତ୍ରୁନାଶ ।
ବୋଲେ କୃପାସିନ୍ଧୁ ପ୍ରାଣର ଥର ଥାର ଯିବେ ମୋତେ ଉଦ୍ଧୃ ସେ । ୩ ।

ରାଗ ବସନ୍ତୀ ।

ସଖି ଜଣାଇବୁ ଯାଏଁ ପ୍ରାଣବାନିତ । ଏ ନୁହଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ
ଦିଶିଲ । ମଦନ ପୀଠାରେ ମର ଯାଇଅଛି ଦେଲେଦେ ଦେଖି ନର
ଲ ରେ । ପଦ । ମନମଗ୍ନ ଖଳ ବର୍ଥାମାନଙ୍କେ ମଣ୍ଡଳ ହୋଇବ
ବୋଲ । ମୋଦ ମନରେ ଜାଣି କି ଥିଲ । ସଖୀ ମୂର୍ଖ ସାଦା ଶୁଣି ଥି
ଲି ତାହା ଏବେ ସିନା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଲ ରେ । ୧ । କାଳସାଧ ବଳ
ଥିଲବୁହୁଁ ନବ ଏହି ସମୟ ଥୋଇଲ । ଥରେ ମନକୁହିଁ କି ଅସି
ଲ । ସପନ ବେଟି ଘେନା ଘେନ ପରାଏ ମୋହୋରେ ଅଣି ବର
ରେ । ୨ । ଏତେ ସରି ମୋତେ ବସବ ବୋଲି ସେ ବସନ୍ତର ଯେବେ
ଥିଲ । ତେବେବେଳୁ ଏହା କି ବଲ । ସେନେତ ଲତା ଲଗାଇ
କରି ଦିଅଁ ମୂଳ ପଲ ଦେଲେ କାଟି ଦେଲ ରେ । ୩ । ସରଳ ହୃଦୟ
ହୋଇ କର ଦିଅଁ ଏଡ଼େ କୁଟରେ ବଢିଲ । ଏଥୁ କେତେ ଶିଖ
ଆଇଲ । ବୋଲେ କୃପାସିନ୍ଧୁ ବୁନି ବାଳାମାନେ ଦୃଷ୍ଟବାକୁ ମାନ୍ତି ବଳ
ରେ । ୪ ।

ରାଗ କାପି ।

ଶୁଭୁ ଚନ୍ଦ୍ର । ଧନ୍ୟ ତୋର ସୁବେଶ ସୁରୁର ହେ
ସୁବାହୁବ ହେବନକୁ ଏ ବହୁର ରେ । ପଦ । ଲଳିତ ସିନ୍ଦୂର
ମଧ୍ୟରେ ଚନ୍ଦନ ହୃଦ ଦେଇ ଯାହା ସାଜୁ ଅଳକା । ଏବାବେଳେ
ଚନ୍ଦ୍ର ସର୍ବ୍ୟ ପ୍ରାସିଦାକୁ ତୋର ସତ ସବୁ ବହୁଛି ବ ହୋଇଲ

ବୌଦ୍ଧ ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୁ ।

ଯାହା ହେ । ୧ । ଯାହା ଦୁର୍ଲ୍ଲଭତା ଯେତକ ଅନ୍ତର୍ଦେଶ
 ଯାହା ଦେଖି ଯାହା ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ହୁଏ ତେଣୁ । ସୁଖର ସ୍ୱରୂପେ ଜଳ ଯାହା
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ବାଟେ ଯାହା ପ୍ରାୟେ ଦେଖି ହେ । ୨ । ଅଧ-
 ଯାହା ଦାସପଣୀ ରାଜ୍ୟରେ ନିବିଡ଼ା (ଦୂରତେ ଯା ତରଫିରୁ
 ଯା । ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ଅଳ ରହୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
 ଯାହା ଧର ହେ । ୩ । ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜଳ ଦେଖି ଦେଖି ଯାହା
 ଯାହା ଦେଖି ଯାହା ପ୍ରାୟେ ଦେଖି । ଦେଖି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଦେଖି ଦେଖି
 ଯାହା ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି

ରାଜ ପିନ୍ଧି ଦେଖାନ୍ତି ।

ରେ ସମାଜ କି କରବ ବାମ ମେତେ । ସବୁ ବନେ
 ଯେବେ ଏହି ଅବଧାନ ଥିବ ତୋର ହୃଦୟରେ ରେ । ଯଦି ତୋର
 ଶେନ ସିନା ତନ୍ମୟ ବଦନ ଜଗତ ସେ ଜୟ କରେ । ନାହିଲେ
 ହାହାର କେଉଁ ବଳ ଅଛି ପୁଲକନୁ ପୁଲକରେ ରେ । ୧ । ଗଦା
 କରଣ ହେ ଏକା ଦୋରା ଦରଦପ ଶୁଦ୍ଧିବାକୁ ଗଲ । ଆଉ ସମର୍ଥ-
 ପଣ ତାର ତୋଣି ଗୁଣିବାରେ ରସ ଦେଲେ ରେ । ୨ । ସାଧା ବରାଧା-
 ଗୁଣ-ଅକାର ବୋଷାବର ମନସ୍ତତ । ଯେହୁ ତୋତେ ବନ୍ଧୁ ଅଣ
 କରଣ ଅଛନ୍ତି ପାଶେ ସନ୍ତତ ରେ । ୩ । ଏତେ ଜାଣି ଥିବୁ ତୋ
 ମନା ମୋ ରସା କେହି କାହିଁ ରବ ତଳେ । ଦୋଳେ ବୃଷାପିବୁ ବୁଝୁ
 ମୋବନ ଗୋପିବାକୁ ଧର କୋଳେ ରେ । ୪ ।

— 100 —

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ କାହାଣୀ ।

ବେଦବ୍ୟାସ ଚର୍ଚ୍ଚିତା ଅସି ସଦାକ୍ଷେ । ବେଦେ ଗ୍ନେ ଦେବେ ବାମା ।

ବଦ୍ଧନେ । ୧ । ମୋର ଗଳ୍ପ ଦନ୍ତ କର୍ଣ୍ଣଲେଖନ । କହୁ ଆଉ ପର୍ବ
 କହି ଶ୍ରେୟନା । ୨ । ବନ୍ଧ୍ୟପଲ୍ଲବରେ କିଛି ଶୟନେ । ନ ଲାଞ୍ଜିର ସିନ୍ଧୁ
 ନଦ୍ରା ନୟନ । ୩ । ନିରନ୍ତରେ ଦୁଃଖ ପରିଶାୟକ । ପେଟ ଆଉ
 ମିଳା ଅଙ୍ଗେ ଧାୟକ । ୪ । ପରଦର ରୁଚ ଶୁଣି ପହରେ । ଗଳ୍ପ
 ଆଉ ସିନା ପଡ଼ି ମଞ୍ଚରେ । ୫ । ବରଦ ବାପରେ ବନ୍ଧ୍ୟମଣ୍ଡଳ । କହୁ
 ଆଉ ସିନା ଅଶ୍ରୁ ଶଶନ । ୬ । ମନ୍ଦଳ ଧାନ୍ୟ ଧନ ଚକାର । ପ୍ରାୟେ ମଣି
 କା ଘର ଧନୀର । ୭ । ଶୁଣି ପ୍ରିୟ ପ୍ରିୟବାଣୀ ସରସ । ବୋଲେ
 କୁପାସିବ ଦେଇ ଦରସ । ୮ ।

ସ୍ତବ କାମୋଦ ।

ପ୍ରିୟା କର କରେ ଧରି ଯୁବାମଣି । କହଇ ବଦେଶ ଅସି ଗୁଣବା-
 ଣୀ । ୧ । ତୋ ପାଶରୁ ଗଳ୍ପ ଦନ୍ତ ରସବଦ । ଘୋର ଦୁଃଖେ ବନ୍ଧୁ
 ଥିଲି ବଦା ଶୁଭ । ୨ । ପୁଲକାଶ ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥିଲି ଯେତେ ।
 ବାବା ତୋ ଛାମ୍ପରେ କହଇ ମୁଁ କେତେ । ୩ । ତୋ ନାମ ଅକାଞ୍ଚି
 ମଲ୍ଲ କର ମୁହିଁ ରକ୍ଷା ଦେଲି ଏ ବେଳକ ପ୍ରାଣସହ । ୪ । ବନ୍ଧୁର
 କରୁଛି ବନ୍ଧୁ ମନେ ଏବେ । ଅହ ମୁଁ ନ ଯିବି ବିଦେଶକୁ କେବେ ।
 ଅସୁର ଦୋର ବନ୍ଧୁ ନାହିଁ ଯାଇ । ଧନ ଜୀବ ଯତ୍ନବଦ ଧନ
 କର । ୬ । ବିଚେଦରୁ ବଡ଼ ଦୋର ଦୁଃଖ ନାହିଁ । ଦୁଇ ଜାଣିଥିବୁ
 କି କହୁନୁ ମୁହିଁ । ଏତୁପେ କହ କାନ୍ତାରୁ ସେହି କାନ୍ତ । ବୋଲେ
 କୁପାସିବୁ କଲ ତୋଷ ଚିତ୍ତ । ୮ ।

ଶ୍ରୀ ଶିବଦେଶାସ ।

ଥରେ ଦେବର ଅବାରେ ମଉଖନନୟନ । ଅଳପ ବସିବ

ମୁଖ୍ୟ ଅଥବା ସୁଧା ବରଷାକୁ ଚଳା । ୧ । ମନେ ତୁ ବସୁର ମୋ
ମୋହର ବୁଝା ଅଛୁ କେ ଜଗତେ । ୨ । ସେବେ ଏସକ ଅତ-
ଥୁ ଧନ ମୋ ମାବ ରହେ ବେମଦ୍ଭୁ । ୩ । ତୋତେ ପାଇ ମୁହିଁ
ସେ ନ ଡରଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦୟ ଦୁଷ୍ଟ ମଦନେ । ୪ । ଏବେ ମୋ ଭଲ
ତୁ ମୁଁ ଯେଣୁ ବସିଲୁ ଦେଖବଦନେ । ୫ । ସେବେ କୁପା ତ-
ତୁ ବୁଝୁ ବୁଝିବେ ପାଇବୁ ପରମପୁଣ୍ୟ । ନୋହଲେ ତୁ ନାଶ ନହେ
ମାର ପ୍ରଣ ନେଲୁଁ ଯୁଦ୍ଧବିଶେ । ୬ । ଚତୁରବରର କାବର-
ଭବ ଶୁଣିଣ ସେ ଗୁଜରାଳୀ । କୃଷକ ବିନାୟକ ବେନ ଚଳୁ ଏବ
କର କଲେ କେନ ।

ଶୁଣ କାପି ।

କହୁ ଅଳସେ ରଜନୀୟନ ବେନ । ଭଲେ ଅସବତେ ପବନ
ଗା ପ୍ରିୟେ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ । ୧ । ଗୁଣ ଶୁଣ ବିବିଧେ ନୃପର ନାବ ।
ମୁହୂର୍ତ୍ତକାଳେ ଅସର ଗୋ ପ୍ରିୟେ ମଦନ ମଦ । ୨ । ବର୍ତ୍ତୁଲ କୁତ-
ପରେ ନଖର ରେହା । ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ବଜସ୍ବେ ଗୋ ନବ ଦେଉନା-
ଦା । ୩ । ବର୍ତ୍ତୁଲ କୁତପରେ ଖୋଟେ କାନ୍ତି । ପ୍ରବର୍ତ୍ତ କଲଣରେ ଘୋ-
ଷିତ ଗୋ ନବ ମୁକୁତା ପନ୍ତି । ୪ । ପ୍ରମଦ ମୁଖେ ହାଲ ସେ ଝୋପି
ଝୋପି । ରଖିଲେ ବନ୍ଧ୍ୟ ସଦ ନପତି ଗୋ ହର ହେତଲେ ଝୋପି ।

ଶୁଣ କାପି ।

କହେ ମୁ ପଥେ ଯାଉଁ ବରନାୟିକା । ଭଲହୋଇଣ ଥୁକୁ ପ୍ରାଣ-
ଶ ଏବା । ସେ ମୋ ପ୍ରୀତିକୁନନ । ଦେବଦେବ ଦେବ ଦେବ
ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଶୁନ । ୧ । ବବସ ରସ ବାଜସ୍ବସ ପ୍ରଦଳ । ସଂବର୍ଣ୍ଣ

ମାନସ ପରୁ ଶୌରନ୍ତ । ୨ । ବର୍ଣ୍ଣରେ ଶୋହେ ମରବୀ ବନ୍ଧୁ ।
 ଚକ୍ରପରେ ହରିବା ହରିମରଥ । ୩ । ନାଥପୁତ୍ରରେ ଶୋଭା ମାରି-
 ବ୍ୟ ଗୁଣା । ତା ଦେଖି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ମୋର ହୋଇଲା ବଣା । ୪ । ତମୁ
 ମନରେ ଶୋହେ ସେ ଯୋଡ଼ି ମାର୍ଗୀ । ଜୀବନ୍ତ ଅଧର ମୋ ସେ ନବ
 ବାଲି ମିଶ୍ର । ମୁଣ୍ଡାଳ ବରେ ଶୋହେ ବକଣ ବେଳ । ଦେଖିଣ
 ଶୈର୍ଯ୍ୟରେ ହୈର୍ଯ୍ୟବେ ମୁକ୍ତି । ୫ । ମୁକୁତାବଳୟତା ଶାନ୍ତି ପିଞ୍ଜରୀ ।
 ପ୍ରଣନ୍ତେ ଠାଉମଲା ମୋତେ ପରାଣ । ୬ । ପାଲଟି ଅନାଲଣ ପଶିଲ
 ବୁଲେ । ହସିଆ ନାଦ ଶୁଣି ଅନଙ୍ଗ ଦହେ । ୭ । ବୋଲନ୍ତି ଜାଲବନ୍ଧ
 ଭଣ୍ଡ ଏ ଚକ୍ର । ଭାବ୍ୟଥୁଲେ ଦେଖିବି ଆଉ ସେ ବେଶ । ୮ ।

ଶୁଣି କାପି ।

ପ୍ରାଣନାଶ ଦିନେ ପ୍ରାଣଶ ପରେ । ବର ଦେଇଣ ଥିଲା ଥୋର-
 ଦସ୍ତରେ । ସେ ମୋ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ । ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତାହାର ଶୋଭା
 ଗୁରୁ । ୧ । ସୂତ୍ରରେ ଥିଲା ତାର କଥାପାଞ୍ଜୁଡ଼ା । ତା ଦେଖି ଅଙ୍ଗେ
 ଦେଲୁ ମଦନପାତ୍ରା । ୨ । ଲଲାଟେ ଥିଲା ତାର ସିନ୍ଦୂର ବନ୍ଧା ।
 ତା ଦେଖି ବଢ଼ିଲା ଅନନ୍ଦେ । ୩ । ଗଉର ବରେ ତା
 ଅଙ୍ଗେ ଶୋଭିତ । ତା ଦେଖି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ମୋର ହୋଇଲା ଦୃଢ଼ । ୪ ।
 ଛିନ୍ନଶସ୍ତ୍ରା । ନୀଳହରିବସନ । ମୁଣ୍ଡିଣ ବସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ରା ଘନଜଘନ । ୫ ।
 ବଲା ଗୁଣେ ଶୋଭା ଦେଖିଲ ମୁକ୍ତି । ଦେଖି ମୋତେ ନୁହେଁ
 ବନଜହସ୍ତ । ୬ । ବରରେ ଜାଲବନ୍ଧ ନୁପତିବର । ବମଣୀବ ପାଲରେ
 ବରନ୍ତି ହାର । ୭ ।

ଶୁଣି ତୋଡ଼ି ।

ଅବା ରେ ରତନକଣି ଶ୍ରୀମୁଖ ପରଦଶଣୀ । ବଦନ ବରେ ଚନ୍ଦେଶି

ଦୌଷ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ

କବି । ମୋର ପାଇଁ ଶୁଦ୍ଧ ମାନ ଗର୍ବଗନ୍ଧନ । ଚନ୍ଦ୍ର ସବୁ
 ଦୁଃଖିନୀ । ମୋର ମହଲା । ମଣି ଅବେ ନ ବହେ । ଧନ
 ମୋ ଲାବକ । ବେନ ସଫଳ ହୁଏନ । ଶୋଭିଲେ ଶୁଭଚକ୍ର ।
 ଧୂବ ମୋ ପରାଜନ । ଚକର ମହିମାସି । ବ ବଣ ଦେଇ ଗୁଣ-
 ଧନ । ୧ । ଯମ ତା କନକଗୋଷ୍ଠ । ଏବେ ଅତି ଶୁଭମାସ ।
 ନିଶାନନାଗଣ ସେ ବଶୋଷ । ଅଦର୍ଶିଣୀ ବସ୍ୟାସେ । ଦୋଷ
 ର ଲେଖିବାରେ । ଘୋଷିଲି ମନନଦଶା କେତଳ । ଏହା ତୁମ ମୁ-
 ଚିତ୍ତ । ୨ । କଲେ ମୁ ବହୁତ ଦୋଷ । ଦନେକର ନାହିଁ ଗୁଣ ।
 ସେ ଦୟାକୁ ଅବଦାନ । ନାଶ ହେଉ । ଶୁଭଲକ୍ଷଣ ମୁଖୀ । ଅହା
 ଅଳକପୁଣ୍ୟ । ମନ ନୟନ ପ୍ରାପ୍ତ । ଏ ବସନ୍ତେ । ଏହା ଦେଇ
 ମୁ ପାବକ । ୩ । ମୃତୁଲବାହୁ ବହୁ । ମୋକ୍ଷେ ବେହାର କର ।
 କରେ କେତେ କେତେପର । ସେ ନାମସ୍ତ । ସେ ଶ୍ରୀମାନ ଦୁରତ ।
 ଦଲବ କଲ ଏମନ୍ତ । ଅସ୍ତୁର୍ଣ୍ଣ ମହାବାହୁ । ଶଶିଲ ମୋର ସୁଖିନୀ-
 ପୁଣି ଅବେ ନ ବହେ । ୪ ।